

številka 2 | oktober • 2022

Vincencijeva pot

Glasilo Vincencijanske družine

Občni zbor Misijonske družbe in ponovna izvolitev
Tomaža Mavriča za generalnega superiorja
“Vse zaradi evangelija”

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.

Vizitator: dr. Robert Petkovšek CM

Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64, cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.

Direktorica: Irena Švab Kavčič

Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj

Direktor: dr. Peter Žakelj CM; Naslov: Miren 216, 5291 Miren.

T: 05/398-43-00; G: 040 226 884; peter.zakelj@drustvo-vzd.si
info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Rok Žlender CM

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50, ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovili sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 01/562-90-10,

hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš — Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.

Direktorica: s. Katarina Jereb HKL

Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400

dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si,

www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.

Vrhovna predstojnica: s. Kristina Rihar MS

Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50,

ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE

DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.

Kontaktna oseba: Andreja Ličen

Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 040/244-657; andreja.licen@drustvo-vzd.si, info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.

Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL

Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.

Telefon: 031/503-011,

mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.

Voditeljica: Monika Klačna

Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.

Odgovorna oseba: Rok Žlender CM

Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.

Telefon: 040 530 787,

rok_zlender@hotmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se lažje odločijo za več otrok.

Predsednik: p. Milan Kos OFMConv

Kontaktna oseba: Alen Salihović

Naslov: Poljanska 6, p. p. 2064, 1000 Ljubljana.

Telefon: 01/231-56-08,

ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBi)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François.

Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.

Voditelj: Tone Planinšek

Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324,

tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Uvodnik

Andraž Vučko

Zmeda, nestrpnost, slaba volja, nasprotja, vojne in hujskanje ljudi drugega proti drugemu. Zdi se, kot da svet nikoli do sedaj med seboj ni bil bolj skregan. Mediji so vedno polno zaposleni z vsemi težavami, ki pestijo naš planet. Nato pa se vprašamo: Kako je prišlo do tega, ko pa imamo hrane v izobilju, denar v žepu, obvezno šolanje, službe, strokovnjake za politične zadeve, zdravstvo, ekonomijo, strokovnjake o vojnah ... Svet bi po vsem takem vendarle moral biti pravičen, lep, topel dom vsemu človeštvu. A nekaj nam manjka. Iščemo rešitve v zdravem življenju, gledamo, kako poskrbeti zase, kaj si kupiti, da nas bo osrečilo ..., a smo na koncu v sebi vedno prazni in zdolgočasnjeni. Pozabili smo, da je vir sreče v tem svetu le eno. Biti blizu Bogu oziroma biti daleč od greha. Spremeniti moramo svoje mišljenje, iz tega, da smo mi tisti, ki naredimo veliko večino, Bog pa le postavi piko na i. Naša naravnost mora biti predvsem popolno zaupanje v Božjo previdnost in ljubezen, ki ne le poskrbi za nas, da preživimo, ampak nam da boljše in srečnejše življenje, kot bi si ga sami lahko zamislili. To lahko dosežemo z mišljenjem, ki postavi Boga na mesto tistega, ki nariše črto, mi pa z vsem svojim trudom in svobodno voljo dorišemo piko na i in smo s tem del popolnega Božjega načrta.

Kdo si ne bi želel biti srečen, svoboden, brez skrbi in stresa? Kdo bi si ne želel čutiti se izpolnjenega, da bi v srcu čutil, da je izpolnil svoje poslanstvo? Kdo si ne bi vsega tega želel za svoje bližnje, prijatelje, znance, celo neznance? Mar ne bi bil svet lep? Bog k nam vedno steguje svojo roko, da nas reši iz te bede, ki smo si jo nakopali s svojimi premišljenimi načrti. Komaj čaka, da ga prosimo za pomoč, komaj čaka, da izlije svoje milosti na nas. Upajmo si zaupati v Gospoda. Le s tem mišljenjem so lahko Vincencij in vsi njegovi nasledniki ter vsi, ki se zgledujejo po njem, dosegli brezmejno širine duhovne in materialne revščine in s tem nešteto ljudi spravili na pot miru in sreče, na pot proti nebesom.

A borimo se proti več težavam. V današnjem svetu ni popularno biti kristjan, ker kot se zdi, ni popularno biti niti srečen. Kdo je v tem svetu deležen pozornosti? O kom se piše? O kom se govori? V revijah beremo o neskončnih škandalih, na televiziji poslušamo blatenje političnih strank, oseb, držav in prepričanj. Ljudje se igrajo Boga. Določajo, kdo je slab in kdo dober, brez vsakega znanja določajo, kdo ima prav in kdo narobe. Pozabili pa smo, da je vsak izmed nas posebej izbran Božji otrok, ki ga Bog neizmerno ljubi in je zanj dal svoje življenje. Kolikokrat vidimo ljudi okoli sebe, te ljubljene Božje otroke, kako drvijo stran od Boga – svoje sreče, pa smo raje tihi, kot da bi jim kaj rekli. Mar ne želimo, da bi vsak izmed nas občutil Božjo toplino? Zakaj tako?! Ker se bojimo ... Bojimo se, kaj bodo ljudje rekli o nas, kaj si bodo mislili, kako bo to vplivalo na našo prihodnost. Prav vse nas skrbi, razen tega, da bi se ljudje izgubili v tem svetu. Bodimo močna Božja luč, ki sveti v temi, stopimo v svet in bodimo sprememba, bodimo riba, ki plava proti toku. Pomagajmo brezmejno, ljubimo neizmerno, bodimo potrpežljivi in molimo, odpuščajmo vedno znova in znova ter oznanjajmo Božjo srečo na vsakem koraku. On nam daje moč. •

V tej številki lahko preberete:

- 2** Bog nas brezpogojno ljubi
- 6** Praznik sv. Vincencija Pavelskega
- 16** Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!
- 20** Dragi bralci Vincencijeve poti!
- 22** 50 let vrtca Nazaret
- 26** Poletno pestro pri Sv. Jožefu nad Celjem
- 30** Kako nas je varovala Marija
- 36** Vstop v poletje v Domu sv. Katarine
- 38** K Mariji v Medžugorje
- 42** Volitve novega stalnega sveta MVM-ja
- 44** Po 16 letih bomo ostali brez Dnevnega centra za brezdomce
- 50** Predsednik države Pahor podprl družine Aninega sklada

Revija Vincencijeva pot

Letnik XVI, št. 2

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Robert Petkovšek CM

Lektoriranje:

Celjska Mohorjeva družba

Oblikovanje in prelom:

Uroš Čanžek s. p. fotografiranje porok in grafično oblikovanje

Izdaja:

za Vincencijansko družino –

Dom sv. Jožef, Celje

Tisk: **Atelje 64, d. o. o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

Iz srečanja na občnem zboru

Misijonske družbe v Rimu

Število izvodov: **900**

Glasilo je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo **Vincencijeva pot**, pišite na naslov uredništva ali pokličite na zgoraj zapisano telefonsko številko.

Bog nas brezpogojno ljubi

Vprašanja je pripravil Borut Pohar CM

Pravkar upokojeni torontski župnik in lazarist Valentin Batič izhaja iz enajstčlanske primorske družine, ki jo je že v mladih letih zapustil in poskusil najti srečo na oni strani Atlantika, kjer jo je tudi našel. Med obiskom v Sloveniji nam je na kratko orisal svojo zgodbo in svoj vincencijanski poklic.

Tine, najprej iskrene čestitke ob zlatem jubileju!

Najlepša hvala! Da, letos je minilo že 50 let, odkar sem v Misijonski družbi. Vanjo me je sprejel sedaj kardinal Franc Rode, in sicer v Torontu, po veliki noči. Letos, ko sem prišel na Maistrovo v Ljubljano, sem najprej srečal prav njega in se z njim pogovarjal o njegovi avtobiografski knjigi z naslovom *Vse je dar*, ki jo je izdal pred kratkim.

Najprej vprašanje o tem, kako se je začel tvoj misijonarski poklic?

Po vsej verjetnosti ima zasluge za to moja mama, ki je zame neprenehoma molila. Ko sem imel 25-letnico mašništva, mi je rodna sestra Marija, ki je sedaj že pokojna, dejala: »Ko te je mama zaradi bolezni nesla k zdravniku in ko je ta dvignil roke, češ da se ne da storiti nič več, te je odnesla v cerkev, položila na stranski Marijin oltar ter rekla: Če mi ga ohraniš pri življenju, ti ga darujem!« Ata pa me je opogumljaj

Upokojeni torontski župnik in lazarist Valentin Batič

potem, tik pred mojo odločitvijo.

Kako si prišel v Kanado in tam postal župnik?

Pred 56 leti sem čez mejo zbežal v Italijo. Osem mesecev sem bil v taborišču, kjer sem že razmišljal o duhovnem poklicu. Najprej sem o tem povprašal slovenskega duhovnika gospoda Robiča, ki je prihaja maševat v taborišče in sem mu ministriral. Vprašal

sem ga, ali naj grem študirat teologijo v Italiji, pa mi je presenetljivo dejal, da si bom verjetno premislil in naj kar grem v Kanado. In tako sem se znašel med lazaristi v Kanadi. Gospod Jože Mejač je tisto leto vodil duhovne vaje. Ko sem še njega vprašal, ali misli, da bi lahko šel v bogoslovje, mi je tudi on dejal, da raje ne. Razlog je videl v moji preživahni naravi, saj sem bil rad v družbi in rad plesal. Ker sem dobil dva negativna odgovora, sem si rekel, da ne bom nikogar več spraševal, razen če me kdo glede mojega poklica sam vpraša.

In kdo je bila ta oseba?

Gospod Ivan Plazar. Ta je nekega dne leta 1972, ko smo imeli zimsko zabavo na snegu, prišel do mene in me naravnost vprašal: »Ali kaj razmišljaš o duhovnem poklicu?« Rekel sem: »Ne.« On pa: »Ali bi bil pripravljen vstopiti v Misijonsko družbo?« Seveda sem bil za. Drugi dan sem šel k njemu, da sva napisala prošnjo gospodu Žaklju. Najprej sem bil nekaj časa med sobrati pri Brezmadežni, poleti leta 1972 pa sem vstopil v noviciat v Filadelfiji, ki je trajal eno leto.

Imaš kakšne zanimive spomine na tisto leto?

Spominjam se, da so nam poleti, ko je bila huda vročina, tako da smo bili vsi mokri, dali nalogo s škarjami rezati travo. Joj, kako so se moji tovariši zaradi tega jezili! Jaz s tem nisem imel težav, saj sem se usedel v senco in tam v miru rezal travo. Ali pa ko smo morali jeseni grabiti listje. Nabral sem ga in ga natlačil v ogromno vrečo, nato pa se ulegel nanjo ter zaspal.

»Ali kaj razmišljaš

o duhovnem poklicu?«

Rekel sem: »Ne.«

On pa: »Ali bi bil pripravljen vstopiti

v Misijonsko družbo?«

Seveda sem bil za. Drugi dan sem

šel k njemu, da sva napisala prošnjo

gospodu Žaklju.

Kako je potekala tvoja nadaljnja pot do službenega duhovništva?

V noviciatu sem srečal rektorja univerze pri Niagarskih slapovih in ga vprašal, ali bi lahko šel študirat. Nisem imel namreč redne srednje šole, ampak samo poklicno šolo za mehanika. Rekel mi je, da lahko pridem in poskusim, ali bom lahko študiral. Rečeno, storjeno. Potrudil sem se, da sem hitro končal študij, saj sem imel cilj, da postanem novomašnik, ko bosta starša obhajala 50 let poroke. In res, 31. maja leta 1980 me je posvetil moj prijatelj, torontski nadškof, pozneje kardinal Ambrožič. Takrat sem bil star 33 let.

Kje vse si deloval?

Najprej sem deloval v župniji Brezmadežna s čudodelno svetinjo, nato pa sem po osmih letih, ko je tja prišel gospod Tomaž Mavrič, odšel na župnijo Marije Pomagaj, kjer sem bil župnik sedemnajst let. Bil sem tudi devet let kaplan v dekliški gimnaziji Notre dame. Ko pa je Ivan Plazar doživel avtomobilsko nesrečo, sem ga nadomestil pri Brezmadežni.

Skupnost v Torontu

Kaj je bilo tvoje glavno misijonarsko poslanstvo?

V Torontu je bilo takrat osem duhovnikov lazaristov ter en brat. Poleg tega je bilo v torontski nadškofiji še šest škofijskih duhovnikov slovenskega rodu. Čeprav nas je bilo relativno veliko, je bilo kljub temu veliko dela. Skrbeli smo za Slovence, ki so bili in so še raztreseni po Kanadi. Te pastoralne obiske sem opravljal petindvajset let. Vsaj dvakrat na leto sem šel po slovenskih postojankah in obiskoval ljudi. Odkar sem se 1. avgusta letos upokojil, naj bi spet začel s to pastoralno dejavnostjo. Zaradi pandemije svojih rojakov nismo oskrbovali dve leti in pol.

Ko sedaj pogledaš nazaj na prehojeno pot, kateri spomini so ostali najbolj živi?

V spominu imam zelo veliko lepih stvari, ki sem jih doživel kot torontski župnik in kanadski misijonar, strnil pa bi jih lahko v

dve skupini: spovedi, ki so bile velikokrat zelo iskrene in globoke, ter pretresljive življenjske zgodbe, ki so mi jih pripovedovali ljudje, ki so imeli za sabo veliko hudih preizkušenj. Vse to me je vleklo, da sem z veseljem opravljal svoj poklic.

Nam lahko prosim opišeš kak primer?

Da. Nekoč so me klicali v bolnico. Izvedel sem, da gre za človeka, ki je hotel narediti samomor in leži

zvezan v sobi, da si ne bi storil česa hudega. Ko sem se usedel k njemu, je bila prva stvar, ki me jo je vprašal: »Ali misliš, da mi bo Bog odpustil?« Bilo je zelo pretresljivo. Potem mi je začel pripovedovati svojo življenjsko zgodbo, kako je kot sedemnajstletni fant dobil nalogo, da napade bunker nemških vojakov, tako da vanj zmeče bombe. Ko se je skril, je nanj padel razkosan vojak. Spoznal je, kaj je naredil, in je podivjal. Tolažil sem ga: »Bog vsem odpusti, samo da se mu odprejo in iskreno verujejo v njegovo usmiljenje!« Iz oči so mu tekale solze, ko sem mu dal odvezo, ga mazilil in mu dal sveto obhajilo. Čez čas so me klicali iz bolnišnice in vprašali: »Kaj ste naredili s tem človekom, da je postal tako miren, da smo ga lahko celo odvezali?« Takšne spovedi in življenjske zgodbe so zaznamovale moj poklic in me potrdile v njem.

Je mladih Slovencev v Kanadi še kaj?

Da, mladi iz slovenske skupnosti še pridejo

v plesno skupino ali zbor ter občasno k sveti maši, slovenski ali angleški, za kakšno priložnost, vendar vedno manj. Eden od razlogov je tudi ta, da so jim v liberalnih šolah privzgojili predsodke proti Katoliški cerkvi. Mediji so v glavnem v liberalnih levih rokah, kar pomeni, da v Kanadi javno mnenje ni na strani Cerkve, kar se je pokazalo tudi pri letošnjem obisku papeža Frančiška, ko so poročali samo o tem, da se ni opravičil indijanskim skupnostim, ker Cerkev ni preprečila osvajalcem, da jih ne bi izkoriščali, ali pa je včasih celo sama sodelovala pri tem. Bilo je govora samo o tem, čisto nič pa o tem, kaj je Cerkev dobrega storila za Indijance in za njihov obstoj, čeprav je tega zelo zelo veliko. Samo pomislimo na škofa Baraga.

Katero je tvoje glavno življenjsko spoznanje?

Dolgo časa sem potreboval, da sem se prepričal o brezpogojni Božji ljubezni do mene, predvsem zaradi slabih izkušenj iz otroštva, zaradi katerih sem se sramoval svoje vere. Zaznamovalo me je to, da so se iz mene sošolke in sošolci z učiteljem vred norčevali, ker sem vsak dan hodil k sveti maši. Ko sem šel mimo znamenja ali cerkve, sem vedno pogledal levo in desno, ali kdo gleda, in se šele potem pokrižal. Poleg tega smo imeli zelo strogega župnika. Preden sem se prepričal, da me ima Bog rad, da je z menoj, me spremlja, da deluje po vsakem od nas, je moralo preteči veliko vode. To brezpogojno Božjo ljubezen zadnja leta močno doživljam in o tem tudi pričujem drugim. •

Vincencijeva spodbuda

Truditi se moramo, da posnemamo popolnost Jezusa Kristusa, in si prizadevati, da se ji približamo. To pomeni tudi, da sami ničesar ne zmoremo. Moramo se napolniti z duhom Jezusa Kristusa in se z njim oživljati. (Sv. Vincencij)

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na:

Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje

Transakcijski račun:

*SI56 3300 0000 1631 628,
sklic: 00 9001*

Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov.

Hvala za vsak dar!

PRAZNIK SV. VINCENCIJA PAVELSKEGA

»Vincencijanska družina – od strukture do gibanja«

in »Središča za vincencijansko duhovnost in vzgojo po svetu«

Tomaž Mavrič CM, generalni superior

Rim, 19. septembra 2022

Članom Vincencijanske družine po svetu

Drage sestre in bratje, naj bosta milost in mir Gospoda Jezusa z nami vsemi!

Bližamo se prazniku sv. Vincencija, ki ga uradno obhajamo 27. septembra, glede na okoliščine po posamičnih deželah pa lahko tudi na kakšen drugi dan, da bi se ga moglo udeležiti čim več ljudi.

Vračamo se k srečanjem v živo. Ta prinašajo veselje in spodbudo, saj smo tako zbrani kot družina, kot verniki, udeleženi pri evharistiji in pri drugih obhajanjih, ki jih je še pred letom dni hromila pandemija. To je dodaten razlog, da bi se zavzeli in s svojimi talenti prispevali k obhajanju letošnjega praznika sv. Vincencija Pavelskega ter ga naredili spomina vrednega po teh nekaj zadnjih letih, ko so bila druženja omejena ali celo prepovedana.

Pravzaprav se ves mesec september imenuje »vincencijanski mesec«. Odvisno od strukture in programa, ki ga ima Vincencijanska družina v neki državi, je mogoče skozi ves mesec ponujati različne dogodke, srečanja in pobude. To so lahko dnevi duhovnosti za mlade, ki razločujejo glede poklicanosti za posvečeno življenje, pa tudi pobude, namenjene

Sv. Vincencij, Tunis

vzgoji in dobrodelnosti za poglobitev naše vincencijanske duhovnosti in karizme. Povabimo lahko tudi druge, ki morda ne poznajo sv. Vincencija in drugih svetnikov, blaženih in Božjih služabnikov Vincencijanske družine, da bi jim z besedami in dejanji pomagali spoznavati našo vincencijansko duhovnost in karizmo.

Naslov letošnjega pisma za praznik sv. Vincencija je dvodelen: »Vincencijanska družina – od strukture do gibanja« ter »Vincencijanska središča duhovnosti in vincencijanska vzgoja po svetu«.

*

Ni dolgo, odkar so se na mednarodni ravni voditelji različnih vincencijanskih družb posvečenega življenja in laiških združenj začeli zbirati vsako leto, da bi ustvarili tesnejše odnose in sodelovanje, saj pripadajo skupini z isto duhovnostjo in karizmo, pri čemer vsaka ohranja svojo posebnost in edinstvenost. To skupino so začeli imenovati »Vincencijanska družina« – simbolizira jo drevo z mnogimi vejami. Osrednji del drevesa s koreninami je naša skupna vincencijanska duhovnost in karizma, vsaka veja pa predstavlja posamezno družbo ali združenje. Zato pogosto uporabljamo besedo »veje«, pri čemer imamo v mislih čudovit simbol drevesa.

Vincencijanska družina, to ljubko drevo, raste že leta in raste še naprej. Ob odkritju novih družb in laiških združenj, ki živijo in izpolnjujejo vincencijansko duhovnost in karizmo, jih povabimo, da se pridružijo Vincencijanski družini in drevo obogatijo.

Povezovanje skupin ne glede na izvor, da bi služile skupaj, je del vincencijanskega izročila. Spomnimo se uvoda k »Pravilom za dvorne gospe krščanske ljubezni«:

Družba gospa krščanske ljubezni bo ustanovljena v čast našega Gospoda in njegove svete Matere ter žena, ki so mu sledile in skrbele za vse, kar je bilo potrebno zanj, za njegovo družbo, včasih za množice, ki so mu sledile, in za uboge – Družba bo to vršila tako, da bo ščitila in pomagala družbam krščanske ljubezni v bolnici Hôtel-Dieu, najdenčkom, kaznjencem, deklicam pri gospeh Poulailhon in Lestang, revnim mladim ženskam, ki delajo v dobroteljih

To skupino so začeli imenovati »Vincencijanska družina« – simbolizira jo drevo z mnogimi vejami.

župnijskih ustanovah, ženskam pri Madeleine in vsem dobrim delom, ki so jih žene začele v tem stoletju (Coste XIII, 821).

V zadnjem času so v mnogih državah Srednje in Južne Amerike začele nastajati tako imenovane vincencijanske bratovščine, kakor so bratovščina vincencijanskih odvetnikov, vincencijanskih učiteljev, vincencijanskih prevajalcev, vincencijanskih strokovnjakov na področju komunikacije itd. Te povezujejo osebe, ki živijo isto duhovnost in karizmo in se čutijo del Vincencijanske družine. Povezuje jih služenje ubogim.

Trenutno je po svetu 165 oblikovanih, strukturiranih skupin ženskih in moških družb in laiških združenj. Poleg tega je veliko drugih, ki jih je pritegnila in navdihnila osebnost sv. Vincencija in drugih svetnikov, blaženih in Božjih služabnikov Vincencijanske družine, a uradno ne pripadajo nobeni od njenih vej. K vincencijanski duhovnosti in karizmi jih pritegujejo knjige, članki, internet, radio, televizija in družbena omrežja. Radi bi nadgradili svoje poznavanje Vincencijevega načina mišljenja, govorjenja in življenja – da bi tako bili dejavni v duhu sv. Vincencija

Tukaj vidim nadaljnji razvoj Vincencijanske družine in čudovitega vincencijanskega drevesa v smeri tega, kar lahko imenujemo »gibanje Vincencijanske družine«.

Pavelskega in bi pridobili pravico, imenovati se »Vincencijevi«. Veliko ljudi, ki posebej ne pripadajo nobeni veji, zaradi svojega načina življenja, služenja, mišljenja, govorjenja in delovanja utelešajo vincencijanskega duha in karizmo. Tukaj vidim nadaljnji razvoj Vincencijanske družine in čudovitega vincencijanskega drevesa v smeri tega, kar lahko imenujemo »gibanje Vincencijanske družine«.

* *

Kako bi oblikovanim skupinam in tudi tistim, ki ne pripadajo nobeni veji Vincencijanske družine, ponudili duhovna srečanja in tečaje vincencijanske vzgoje ter jih dejavno vključili v različne pobude in projekte znotraj Vincencijanske družine?

Marsikje po svetu je to že uresničeno oziroma se postopoma uresničuje. Učitelji, profesorji, skupine študentov na vincencijanskih šolah in univerzah, alumni teh različnih ustanov, zdravstveno osebje po bolnicah, drugo osebje z družinami, socialni delavci, župljani iz vincencijanskih župnij, posamezniki prek različnih komunikacijskih

sredstev ali še kako drugače spoznavajo vincencijanski slog. Mednarodna spletna stran Vincencijanske družine »famvin.org« že vsebuje veliko gradiva s področja vzgoje v vincencijanski duhovnosti in karizmi. Tudi druge spletne strani znotraj Vincencijanske družine ponujajo podobne vzgojne vire prek družbenih medijev, ki so dosegljivi komur koli v katerem koli delu sveta.

Mnoge ženske in moške družbe vzgajajo laiško osebje v svojih ustanovah, da bi to nadaljevalo vincencijanskega duha in karizmo. Ko pride čas, ko sestre, bratje in duhovniki zapustijo šolo, fakulteto, bolnišnico, zdravstveni dom itd., bodo usposobljeni, da kot laiški sodelavci nadaljujejo vzgojno, zdravstveno in socialno službo v vincencijanskem izročilu.

Poleg vseh zgoraj omenjenih oseb obstaja veliko drugih skupin ali posameznikov, ki živijo vincencijansko duhovnost in karizmo, vendar niso vedno povezani z Vincencijansko družino, tem čudovitim drevesom! Kako jim lahko pomagamo?

To je drugi del letošnjega pisma za praznik sv. Vincencija Pavelskega. V različnih državah, kjer je navzoča Vincencijanska družina, se organizirajo »središča za vincencijansko duhovnost in vzgojo«. V nekaterih državah takšna vincencijanska središča duhovnosti in vzgoje že obstajajo ali pa različne veje že ponujajo vzgojo in izobraževanje na tem področju.

Povezava z obstoječimi središči nam bo omogočila, da se seznanimo z gradivi, ki so na voljo na ravni celotne Vincencijanske družine. Povabili pa bi lahko tudi druge dežele in regije, kjer vincencijanska središča

Kip Device Marije v Vatikanskih vrtovih

duhovnosti in vzgoje še ne obstajajo, da bi jih odprli in podelili že obstoječe bogato gradivo.

V besedah sobratu je sv. Vincencij poudaril nujnost, da mora biti tisti, ki druge vzgaja, sam dobro vzgojen:

Slavim Boga za število duhovnikov, ki vam jih pošilja škof ... Ne bo vam jih manjkalo, če se boste potrudili in jih vzgojili v pravem duhu njihovega stanu, katerega bistvo so notranje življenje ter opravljanje rednih molitev in življenje po krepostih. Ni dovolj, da jih naučimo petja, obredov in malo moralne teologije; pomembno je, da jih vzgojimo v trdni pobožnosti in predanosti. Zato, gospod, moramo biti prvi, ki bomo tega polni. Skoraj nekoristno bi bilo, če bi jim dajali navodila, ne pa tudi zgleda. Biti moramo polni bazeni, iz katerih se

bodo lahko raztekale naše vode, ne da bi se izčrpali, in imeti moramo duha, za katerega želimo, da bi oživiljal njih, kajti nihče ne more dajati tistega, česar nima (Coste IV, 596–597. Pismo 1623 ravnatelju semenišča).

V mesecu novembru bo izvršni odbor Vincencijanske družine na svojem letnem zasedanju v Rimu razpravljal o tej temi.

Želim spodbuditi vse mednarodne, narodne in regionalne voditelje obstoječih vej čudovitega drevesa Vincencijanske družine, da k sodelovanju povabijo čim več članov bratovščin in sodelavcev, ki ne pripadajo nobeni posebni skupini, naj se udeležijo dogodkov, ki se v različnih državah organizirajo v mesecu septembru.

Pošljite nam, prosimo, slike in videoposnetke različnih praznovanj, ki ste jih organizirali v vincencijanskem mesecu, ali kratka poročila o njih na e-naslova, mi pa bomo te informacije poskušali deliti po različnih družbenih omrežjih.

Javier Fernández Chento:

chento@famvin.org

Hugo Marcelo Vera, CM:

nuntia@cmglobal.org

Naj Naša Gospa čudodelne svetinje, sv. Vincencij Pavelski ter vsi svetniki, blaženi in Božji služabniki Vincencijanske družine posredujejo pri Jezusu za vse nas!

Vaš brat v sv. Vincenciju
Tomaž Mavrič CM
generalni superior •

Občni zbor Misijonske družbe in ponovna izvolitev Tomaža Mavriča za generalnega superiorja

Robert Petkovšek CM

Udeleženci 43. občnega zbora Misijonske družbe.

Najpomembnejši dogodek Misijonske družbe lazaristov v zadnjem času je bil občni zbor, ki ga je Družba imela 27. 6.–15. 7. v Rimu, v hiši Španske škofovske konference Casa San Juan de Ávila. Družba ima občni zbor vsakih šest let, zadnjega, leta 2016, je imela v Chicagu. Na letošnji zbor smo se pripravljali tri leta. Vsak občni zbor je pomemben, ker je na njem izvoljen generalni superior, ovrednoteno delo od zadnjega zbora in pripravljen načrt dela do naslednjega, po potrebi pa se prilagodijo tudi temeljna pravila in statuti.

Na zboru se nas je zbralo 115 delegatov. Družba trenutno šteje približno 3000

članov, včlanjenih v 41 provinc, navzočih na vseh petih celinah. V zadnjih šestih letih je družba pridobila 483 novih članov, zlasti v Afriki, Aziji in Oceaniji ter Latinski Ameriki – kljub temu se je v tem času število članov družbe zmanjšalo za 200.

Zbor je imel poseben pomen za Slovensko provinco, ker je bil na njem že drugič za generalnega superiorja izvoljen naš sobrat Tomaž Mavrič. S tem mu je bilo dano priznanje za njegovo vodenje v prvem mandatu 2016–2022 in izkazano zaupanje, da bo tudi v naslednjem mandatu družbo vodil v skladu z vincencijansko karizmo. Praktični razlog, ki je našemu sobratu odprl pot k izvolitvi, je ta, da je človek več svetov,

v katerih je živel in delal, in jih zato pozna: Argentina, Slovenija, Kanada, Sibirija, Ukrajina, Italija; zato pozna tudi jezike. Z osebnega vidika pa je Tomaž preprost, do vsakogar razumevajoč, torej človek za vse. Posebno težo pri izvolitvi pa je imelo to, da so ga drugi prepoznali kot človeka molitve in kontemplacije. Njegova izvolitev je tudi priznanje Slovenski provinci, ki deluje v Sloveniji, na Hrvaškem, v Srbiji, v Kanadi in Argentini, svoje misijonarje pa ima tudi na Madagaskarju in v Ukrajini oziroma v Sibiriji. Vendar pa je za vsakega člana Misijonske družbe najpomembnejše to, da je Družba vsakokrat v rokah najboljših sobratov, ne glede na to, iz katere province prihajajo.

Sobratje z vseh koncev sveta so prišli na zbor z najrazličnejšimi idejami o tem, kaj mora Družba v prihodnjih letih postaviti na prvo mesto. Prednostne naloge smo seveda

Poleg tega zunanjega, apostolskega dela je Vincencij poudarjal duhovno plat vsega našega dela. Družbi je dal navodilo: »Misijonar mora doma živeti življenje kartuzijana – zunaj na podeželju mora biti apostol.«

iskali v okviru nalog, ki jih je Družbi načrtoval sv. Vincencij. Najprej je to delo za uboge; k temu pa je dodal misijone – zunanje v okoljih, ki krščanstva še ne poznajo, in

Voščena podoba sv. Vincencija Pavelskega v naravni velikosti

Robert Petkovšek in Pavle Novak v družbi z generalnim superiorjem Tomažem Mavričem

ljudske, namenjene požitvi vere doma – in vzgojo duhovnikov. Poleg tega zunanjega, apostolskega dela je Vincencij poudarjal duhovno plat vsega našega dela. Družbi je dal navodilo: »Misijonar mora doma živeti življenje kartuzijana – zunaj na podeželju mora biti apostol.« To navodilo poudarja generalni superior: podlaga vsega našega dela je živa molitev; ljubezen, izkazana ubogim, mora biti mistična, zakoreninjena v kontemplaciji, v živi povezanosti z Jezusom Kristusom. Temu danes pravimo »mistika krščanske ljubezni«.

Osrednja tema občnega zbora je bila »Poživitev identitete misijonske družbe«. Najpomembnejše sredstvo požitve naše identitete smo zborovalci prepoznali v duhovnosti; prednostna naloga, ki jo je zbor

za naslednjih 6 let postavil na prvo mesto, je ponovno odkriti in poglobiti kontemplativno razsežnost vincencijanske karizme. Na drugo mesto je zbor postavil naš življenjski slog. V središču našega življenjskega sloga je skupnost, ki mora gojiti veselje do bratskega življenja, do medsebojnega dialoga in srečevanja, da bi živeli skupaj kot »dobri prijatelji«, kakor nam to naroča sv. Vincencij. Evangelizacija ubogih pa na prvo mesto postavlja preroškost – ubogim moramo prinašati upanje in luč evangelija. Naš odnos do ubogih pa mora biti sinodalen – omogočati jim mora, da bo njihov glas slišen – ne evangelizirajo samo misijonarji ubogih, ampak tudi ubogi misijonarje. Pri vzgoji duhovnikov, ki nam jo sv. Vincencij nalaga, se moramo truditi, da bi vzgoja ustrezala sodobnim izzivom; pričakuje se tudi več sodelovanja na medprovincialni in Družbeni ravni. In končno, v vzgoji laikov moramo dati prvo mesto družbenemu

V središču

*našega življenjskega sloga je
skupnost, ki mora gojiti veselje
do bratskega življenja,
do medsebojnega dialoga in
srečevanja, da bi živeli skupaj kot
»dobri prijatelji«, kakor nam to
naroča sv. Vincencij.*

nauku Cerkve, ki vodi k pravičnosti in službi najšibkejšim. Zadnje dni zbora so se sobratje zbirali po kontinentalnih skupinah in iskali odgovore na vprašanje, kaj bomo morali znotraj naših kultur storiti, da bomo zastavljene prednostne naloge tudi uresničili.

Generalni superior je tudi vrhovni voditelj vseh vej vincencijanske družine, ki štejejo okoli štiri milijone članov v stoštiriinšestdesetih državah sveta. Prihodnost vincencijanske karizme je v sodelovanju vseh vej vincencijanske družine.

Predzadnji dan zborovanja, 14. junija, nas je sprejel papež Frančišek. Po pozdravnem govoru generalnega superiorja je sveti oče zbor nagovoril in tudi sam poudaril nujnost najgloblje povezanosti dela in molitve. •

Voščilo indijskih sobratov na novo izvoljenemu generalnemu superiorju.

Udeležence občnega zbora je sprejel papež Frančišek.

Romanje v albansko narodno svetišče sv. Antona v Laču (Laç)

s. Ljubica Jozić st. HKL

V Bitoli na jugu Makedonije skušamo biti hčere krščanske ljubezni – čeprav nas je malo – pozorne na razne oblike ubožstva in iti »na obrobja«, kot nas vabi papež Frančišek. Eno izmed oblik trpljenja v tem delu države se nam razodeva v ženah, ki so po rodu Albanke, pa so v našem mestu in njegovi okolici poročene z možmi druge narodnosti ali veroizpovedi. Te žene velikokrat doživljajo veliko krivic – zapostavljanja, poniževanja, preprečevanja življenja po njihovi veri, včasih tudi materialnih stisk. Že nekaj let iščemo pota do njih, da bi jim bile blizu in jim, kolikor je mogoče, olajšale težko življenje.

S tem namenom smo skupaj z laiki želele organizirati romanje v Albanijo, v narodno svetišče Sv. Antona, ki stoji na lepem hribu nad mestom Lač in pastoralno pripada tiranski nadškofiji. Sezidano je bilo leta 1300, komunisti pa so ga leta 1971 uničili. Sedanja cerkev je bila postavljena in urejena po prihodu demokracije in vabi romarje iz

celotne Albanije in tudi od drugod. Tukaj dobijo svoj mir vsi, ki jih muči raznovrstno trpljenje: sv. Anton sprejema vsakogar ne glede na vero, narodnost ali družbeni položaj ...

Potem, ko smo zaradi pandemije morali romanje večkrat odložiti, smo letos končno uspeli uresničiti naše sanje, in tako smo se s skupino teh žena odpravili na pot preko gora proti severu Albanije. Naš cilj je bil, da počastimo svetega Antona na enega od trinajstih torkov, ki se obhajajo pred njegovim praznikom. Ta potovanja ob torkih so namreč krajevna tradicija. Do uresničitve romanja seveda ne bi prišlo brez sodelovanja z laiki. Gospa Vera Popčanovska, ki organizira in vodi romanja v Severni Makedoniji in zunaj nje že 17 let, nam je priskrbel avtobus za primerno ceno. Tudi sama se nam je pridružila in vodila romanje. Je žena z velikim srcem in ustanoviteljica gibanja Otroci z redkimi posebnimi potrebami, med katerimi je tudi njen sin.

Procesija romarjev se vzpenja proti svetišču.

V ponedeljek, 16. maja 2022, popoldne se nas je 27 zbralo na določenem kraju v mestu in smo veselo in z velikim zaupanjem krenili proti cilju. Vsi smo imeli v srcu shranjene svoje namene: osebne, družinske in, zakaj ne, tudi državne oziroma tiste, ki zadevajo mednarodne odnose in potrebe. Ob občudovanju prelepe narave, ki je odsev njenega Stvarnika, smo zapustili Severno Makedonijo. Mejo smo prestopili brez težav

in stopili na tla dežele, ki je zalita s krvjo nekdanjega totalitarnega sistema oz. tistih, ki so živeli v njem. Osebnost me je z druge strani pričakalo tudi veselo presenečenje, kajti ko sem pred leti delovala v Albaniji, sem jo poznala drugačno, kot sem jo zagledala sedaj. Dobre ceste in avtoceste ter ob njih razvita mesta in vasi z raznimi turističnimi ponudbami; vse čisto, urejeno. Glavnega mesta, Tirane, skoraj nisem prepoznala.

Ko smo Tirano zapustili, smo krenili proti Laču. Čez dobro uro smo ob 21. uri po šesturni vožnji prispeli do svetišča. Zopet presenečenje: Svetišče in novi prostori okrog njega osvetljeni; na samem vrhu na skali kraljuje krščansko sveto znamenje in naše edino upanje, velik Kristusov križ, osvetljen tudi ponoči, da je znamenje tega svetišča daleč naokrog. Z minibusom smo se povzpeli po lepi asfaltni poti do parkirišča na hribu. Z druge strani hriba pa je prihajala reka romarjev peš po stopnicah, ki se jih od prej dobro spominjam. Precej romarjev je takih, ki tam ostanejo celo noč v molitvi in dremanju. Med temi so nekatere naše žene prepoznale svoje starše in druge svojce. Pozdravljanje in veselje zaradi srečanja z njimi je bilo zelo ganljivo. Na obrazih so se jim brala čustva veselja, hvaležnosti in ganotja. Posebno so bile hvaležne tiste, ki smo jim tudi finančno omogočili romanje. Dogovorili smo se, da se dobimo naslednji dan pri sv. maši ob 9. uri, po njej pa krenemo na pot domov. Nato smo se šli v svetišče zahvaliti Gospodu in svetemu Antonu za srečno pot in se razšli, kakor se je kdo namenil za molitev ali počitek.

V torek zjutraj se je spet morje ljudi stekalo k oltarju na prostem. Sv. maša se je začela. Maševal je frančiškan p. Aureli Gjerka, ki

Prvotno svetišče je bilo med komunizmom porušeno in po njegovem padcu ponovno sezidano.

sem ga spoznala že kot bogoslovca v Skadru. Lepo ubrano petje sta vodili dve redovnici, ki pripadata sestram Božje ljubezni iz mesta. Vse ljudstvo je molilo in pelo. V pridigi je mašnik naglasil Jezusove besede iz dnevnega evangelija: »Svoj mir vam dam; mir, ki ga svet ne more dati.« Za ta mir smo prišli prosit po posredovanju svetega Antona. Če kdo, ki je bil tukaj, domov prinese nemir z grobo besedo in jezo, pomeni, da ni bil zares pri Sv. Antonu ...

Po maši je duhovnik blagoslovil vernike z blagoslovljeno vodo, šele nato je sledilo obhajilo s pojasnilom, kdo se lahko približa najsvetejšemu trenutku.

Ob desetih smo krenili proti domu. Na izhodu iz Tirane smo imeli dvourni postanek za kosilo v trgovskem centru. Z našimi romaricami smo si raje ogledale trgovine in se čudile visokim cenam. Popotnico smo prinesle s seboj iz Bitole, zato smo v avtobusu posegle po njej in se okrepčale za dolgo pot.

Še en kratek postanek blizu mesta Elbasan in brez težav smo prečkali obe meji. Zdelo se nam je, da smo kar hitro prispeli v Bitolo, točno ob 18. uri. Zopet veselje, zahvaljevanje in razhajanje z željo in upanjem, da naše romanje ne bo zadnje te vrste. •

Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure! (Mt 25,13)

s. Antoneta Demaj HKL; fotografije: Mitja Ambroželj

Obris podobe Brezmadežne v ognju in dimu, ujet v objektiv sredi popoldneva 20. julija

Bogu se radi zahvaljujemo za vse, kar je ustvaril. On v svoji dobroti dovoljuje, da sije sonce tako na pravične, kot na krivične, saj smo tudi ljudje njegova stvaritev in last. Ko se dogajajo katastrofe, kakršna je bil nedavni požar na Krasu, pa doživljamo žalost in strah ...

Kot slabotni, nemočni ljudje različno gledamo in sprejemamo boleče dogodke. Ko je izbruhnil požar, smo tako kot

veliko družin tudi sestre in vsi drugi z Grada morali zapustiti svoja bivališča in oditi na varno. Najprej je evakuirane sprejelo nogometno igrišče v Vrtojbi, nato športna dvorana v Biljah. Moje sestre so odšle naprej v provincialno hišo v Šentjakobu ob Savi, sama pa sem ostala v Mirnu. Tako se je naša skupnost za nekaj časa razšla.

Požar je bil grozljiv, izgledal je apokaliptičen ... Tisti čas se je večkrat

Požar je bil grozljiv, izgledal je apokaliptičen ...

Tisti čas se je večkrat slišalo: »Kot sodni dan ...«

Sonce, ki je hotelo sijati skozi črn dim, je bilo videti le bleda rdeča krogla.

slišalo: »Kot sodni dan ...« Nebo je zakril črn dim, sonce, ki je hotelo sijati skozenj, je bilo videti le bleda rdeča krogla. Vse, kar smo doživeli, je bilo res pretresljivo. Tudi jokala sem skupaj z ljudmi, a ne toliko od strahu kot od šoka zaradi nepričakovanih dogodkov. Ljudje so zame in sestre pošiljali veliko klicev in sporočil. Zanimalo jih je, kako smo. Vabili so nas, naj pridemo k njim, da nas vzamejo pod streho, dokler se ne bomo mogle vrniti na Grad. Vprašanja, ali kaj

potrebujemo, so kar deževala. Ko sem se po službi v šempetrski bolnišnici vrnila v hišo, ki so mi jo ponudili v uporabo, sem pred vrati našla pripravljeno tudi kosilo ...

Ganljivo je bilo po ulicah, hišah, asfaltu videti izpisane besede hvaležnosti požrtvovalnim gasilcem: Hvala iz srca! Hvala, junaki! Smo z vami! Srečno, nenadomestljivi fantje in dekleta, pogumni junaki ... Med menjavami ekip

V trenutkih, ki smo jih tiste dni doživljali, človek največkrat ostane brez besed ...

so ljudje čakali ob cestah, jih pozdravljali z mahanjem, ploskanjem, nasmehi in hvaležnimi obrazi. Vse to je veljalo tistim, ki so se vračali s »hude ure« gašenja, kot tudi za pogum onim, ki so šli v boj proti ognju.

Srce mi je prekipevalo v hvaležnem veselju, ko sem od več ljudi slišala vprašanje, ali smo videli obris Marije Brezmadežne v ognju in dimu nad Mirenskim Gradom. To je bil res čudež!

Sama sem, takoj ko je bilo mogoče, šla domov z namenom, da bi iz hišne kapele vzela posvečene hostije in jih prenesla tja, kjer sem stanovala. Ko sem bila že v avtu, pa sem si premislila. V velikem zaupanju in med solzami sem evharističnega Gospoda močno stisnila k sebi, ga poljubila tudi v imenu vseh gasilcev in rekla: »Moj Jezus, pojdiva

hitro okrog Gradu. Ostani tukaj in reši nas tega pekla.« Močno sem verjela, da bo to naredil – in tudi je!

V tistih dneh sem pogosto mislila na Jezusove besede: »Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!« (Mt 25,13). Od tega dogodka naprej večkrat premišlujem ta odlomek Svetega pisma in se sprašujem, koliko sem pripravljena in ali sploh sem.

Naj bo vsemogočni Bog zahvaljen za vse, kar sem v tej preizkušnji doživljala. Spoznala sem veliko novih ljudi, zlasti dobrotnikov, ki so si šteli v čast in milost, da so mi lahko pomagali. Med njimi sem preživela teden dni. Za vedno pa mi bo ostal v spominu tudi dogodek s sosedovim psom. Ker žival čuti s človekom, se mi je kuža, verjetno iz sočutja, nenadoma približal, ko sem sedela na tleh pred hišo, me »poljubil« in se stisnil k meni v

V velikem zaupanju in med solzami sem evharističnega Gospoda močno stisnila k sebi, ga poljubila tudi v imenu vseh gasilcev in rekla: »Moj Jezus, pojdiva hitro okrog Gradu. Ostani tukaj in reši nas tega pekla.« Močno sem verjela, da bo to naredil – in tudi je!

naročje. Zgodilo se je nekaj nenavadnega: v hipu me ni bilo več strah psov, ki sem se jih pred tem neizmerno bala. Moje roke so prijaznega kosmatinca kar same od sebe pobožale in ga stisnile v naročje. Tudi za to izkušnjo sem hvaležna, saj sem prvič v življenju sprejela psa za prijatelja.

Sicer pa v trenutkih, ki smo jih tiste dni doživljali, človek največkrat ostane brez besed. Le tišina, zaskrbljeni obrazi ljudi in solze v očeh govorijo. Ostane tudi vera, da nas Bog nikoli ne zapusti. Našo drago Žalostno Mater Marijo prosimo, naj nas in vse ljudi še naprej spremlja in varuje hudega. •

Tisti čas se je večkrat slišalo »Kot sodni dan ...«

Dragi bralci Vincencijeve poti!

s. Jožica Strle MS

Zaradi vojne porušena vas v okolici Kijeva

O glašam se vam iz vroče in suhe Ukrajine. Vroče pa ni samo vreme, ampak tudi dogajanje v državi. Nad našim ljudstvom še vedno divja agresija vzhodnih sosedov. Rakete letijo zelo daleč in uničujejo vse, kar je zgradila človeška roka. Predvsem pa uničujejo življenja nedolžnih ljudi, ki so doslej živeli v miru z ljudmi različnih narodnosti. Pri nas na Zakarpatju je, hvala Bogu, mirno. Se pa fantje in moške bojijo hoditi kam daleč, ker jih ob cesti ustavlja policija in jim daje pismene ukaze, da so poklicani na fronto. Bolnišnice so polne ranjencev. Nekateri so nesposobni

za samostojno življenje, ker so ostali brez rok in nog. Nekateri so bili zajeti in so se nad njimi nečloveško izživljali, tako da ni invalidno samo telo, ampak tudi duša. Travme so strašne. In temu dogajanju ni videti konca.

Upanje nam daje molitev mnogih ljudi tukaj in vsepovsod po svetu. Vsem, ki ste udeleženi v tem duhovnem boju, smo iskreno hvaležne. Veliko župnij v Sloveniji se je odločilo, da bodo našemu ljudstvu tudi konkretno pomagale z zbiranjem hrane, zdravil, čistil in sanitetnega materiala.

Na našem dvorišču se je zvrstilo kar nekaj kombijev, ki so nam pripeljali materialno pomoč. O, kako smo bile vesele župnikov in njihovih sodelavcev, ki se niso bali dolge poti, čakanja na meji in vseh nevšečnosti, ampak so nam sami pripeljali dragocene darove njihovih faranov. Razumele smo, da je za vsakim kombijem pomoči skrite veliko skrbi, požrtvovalnosti, tihega zbiranja in pakiranja, mnogo dogovarjanja in organiziranja. Vsem, ki ste del teh odprav, se iskreno zahvaljujemo.

V Kijevu se že veselijo slovenskih darov

O, ko bi vam mogla pokazati veselje ljudi, ki smo jih obdarovale z vašimi darovi! Mnogi begunci v okoliških vaseh nimajo nobenih dohodkov in živijo res težko. Vsake pomoči so silno veseli in hvaležni. Kolikokrat nam pošljete ravno takšne stvari, kakršne nekdo potrebuje. Božja Previdnost uredi, da pridejo ravno prava zdravila ob pravem času.

Sedaj, ko se poletje nagiblje v jesen, ljudje že razmišljajo, kje in kako preživeti zimo. Nekateri v osrednji Ukrajini imajo tako porušene domove, da v njih ni mogoče živeti. Kdor si zna popraviti sam, potrebuje samo pomoč pri nakupu gradbenega materiala. O, kako smo hvaležne ljudem, ki so na različne načine zbirali sredstva za pomoč Ukrajini. Sedaj že segamo po teh darovih in kupujemo potrebne reči.

Polna kombija dobrot na samostanskem dvorišču

Že sedaj vidimo veliko potreb, vojne pa še ni konec. Še naprej vas prosimo za duhovno in materialno pomoč našemu trpečemu narodu. Vsi živimo na isti zemlji. Vaša solidarnost rešuje življenja ljudi, ki jih boste spoznali šele v večnosti. Sv. Vincencij je rekel, da nam bodo ubogi odprli vrata nebeškega kraljestva, ko nas bodo prepoznali kot tiste, ki smo jim nekoč pomagali. •

50 let vrtca Nazaret

Lucija Pajk

Na koncertu so se predstavili tudi čelisti.

»Seme pa klije in raste, da sam ne ve, kako ...« (Mr 4,27)

Ta svetopisemski citat lahko najdemo v zborniku Vrtca Nazaret, ki obeležuje prehojeno pot Marijinih sester vse od varstva do vrtca, ki se je začela leta 1971, ko je s. Kolumba Pugelj v Štepanji vasi začela z varstvom otrok. Že takrat so starši začutili srčno ljubezen in toplino Marijinih sester, ki so sledile Bogu Očetu.

Da bi proslavili jubilejnih petdeset let neprekinjenega dela z otroki, so se meseca julija 2022 v Štepanji vasi v Vrtcu Nazaret odvijali številni dogodki.

Zaupanje, ki so ga sestre zgradile s svojo karizmo in razumevanjem, je doprineslo k temu, da se je dogodkov praznovanja petdesetletnice udeležilo veliko prijateljev.

Na zahvalni sv. maši, ki jo je daroval kapucin br. Stane Bešter ob somaševanju

ostalih duhovnikov, smo vrtec priporočili Gospodu. S sodelovanjem staršev, otrok in Marijinih sester smo se ob Gospodovi Besedi ter pridigi, polni veselja in optimizma, spominjali prehojene poti vse do Vrtca Nazaret, ki zdaj že vrsto let deluje po metodi montessori. Po maši pa ni manjkalo radosti, ko je beseda stekla še na pikniku ob torti (hvala Neži Škulj) in ostalih dobrotah. Z nami so se veselili nekdanji otroci, starši, ki so nekateri tudi sami obiskovali naš vrtec, in vsi, ki že vrsto let sodelujejo s sestrami. Res je lepo videti, da seme dobrote, ki so ga otroci prejeli v Vrtcu Nazaret, raste še danes ...

Vsak dan se lahko čudimo neskončni Gospodovi moči, ko smo priča otroški vztrajnosti, discipliniranosti in talentu. Drugi dogodek praznovanja petdesetletnice Vrtca Nazaret je pričal prav o teh vrlinah

*Vsak dan se lahko čudimo
neskončni Gospodovi moči, ko
smo priča otroški vztrajnosti,
discipliniranosti in talentu.*

otrok. Na koncertu 15. junija so otroci, ki so nekoč obiskovali naš vrtec, pokazali svoje številne glasbene in plesne talente. Sami ali z družino so gostom pričarali nepozaben večer, poln spominov in

Skupinska slika po sv. maši

Otroci po obhajilu izrekajo zahvale.

nostalgije. V dvorani je bilo čutiti radost in pričakovanje. Cenjeni gostje, med katerimi je bil tudi nadškof Stanislav Zore,

so bili ob nastopajočih vidno ganjeni in napolnjeni z optimizmom, ki ga prinaša otroška razigranost.

V koncert nas je popeljala himna ob 50-letnici vrtca, ki so jo zapeli otroci in vzgojiteljice.

Zahvalna sveta maša na vrtčevskem igrišču

Nedvomno Marijine sestre že desetletja med vernike, otroke, prijatelje in sodelavce Vrta Nazaret širijo sporočilo Božje ljubezni. Kako ne bi, ko pa so same polne ljubezni, ki jo čutimo vsi, ki jih poznamo. O njihovi prehojeni poti pričajo številne fotografije, ki so bile tekom let ujete v objektiv. V sklopu praznovanja petdesetletnice vrta si je bilo mogoče v župnijskem domu ogledati razstavo le-teh. Marsikomu so se med sprehajanjem skozi čas zasolzile oči. Obiskovalci so lahko ob obujanju spominov v knjigi vtisov pustili še svoj pečat, za kar smo jim neizmerno hvaležni.

Vrtec Nazaret je v rokah Marijinih sester plodna zemlja za semena dobrote in samostojnosti, ki jih uči tudi Marija

Montessori. Vse zaposlene sodelavke kot tudi študentje se vsak dan v vrtec vračamo s hvaležnostjo. Nekateri spremljamo vrtec že leta in desetletja, a smo vsakodnevno sprejeti z ljubeznijo vsake od sester. Zavedamo se, da vodenje vrta ni mačji kašelj, a s. Andreja, s. Zdenka in s. Petra so bile in so kos vsakemu izzivu, saj sta z njimi Gospodova roka ter ljubezen Nebeške Matere Marije.

Hvala vam za vsa leta zgledne hoje po Gospodovih stopinjah. •

Poletno pestro pri Sv. Jožefu nad Celjem

Irena Švab Kavčič

Koncert »Župljani župljanom« vsako leto predstavlja bogat nabor glasbenih umetnikov iz vrst ministrantov, organistov, stanovalcev varstva starejših in letos tudi nedavne nagrajenke Prešernovega sklada.

Poletje se je prevesilo v drugo polovico. V Domu sv. Jožef se udeleženci duhovno počitniških dni za starejše pravkar odpravljajo na Ptujsko Goro. Letos je to že druga skupina, ki je del poletja namenila požitvi duha, druženju in spletnju novih oz. krepitvi v preteklih letih stkanih vezi. Udeleženci preživljajo dopoldneve ob vodenih razmišljanjih in telovadbi. Po

kosilu poromajo na katero od bližnjih, pa tudi bolj oddaljenih središč. Če je le mogoče, se pridružijo tudi kateremu od večerov v atriju. V teh dneh smo se veselili izjemnega večera: »Župljani župljanom«. Pod taktirko Danila Pšeničnika so grla in spretni prsti župljanov navduševali z melodijami Georga Gershwin. Odmevanje večera se še ni poglobilo, ko je na odru atrija Doma zazvenel šanson, spet v

izvedbi župljanke Jane Kvas. Odrske deske pri nas le redko samevajo. Dobro so jih v maju, ob 14. obletnici delovanja Varstva starejših ogreli Prifarski muzikanti. Kot somelje Kerin iz Hiše frankinje so se tudi Prifarci najprej predstavili z nekaj nagajivimi pesmimi. Večer pa je izzvenel

predvsem v pesmih, ki izražajo globoko ljubezen do mater, žena in domovine. Slednji pri Sv. Jožefu namenjamo posebno pozornost. Letošnje kresovanje ni bilo nič manj veselo kot kdaj v preteklosti, morda pa so se nas besede, ki nam jih je po zapisu dr. Ernesta Petriča prebrala dr. Tanja Ozvatič, še posebej dotaknile. Povabile so nas k ohranjanju tradicij in spoštovanju vrednot, ki so nam dragocene. Glasba v

nas prebuja najlepše. To velja še posebej za sakralno glasbo, ki se nas posebej dotika s kraljico med glasbili. Gostovanje orgelskega seminarja, ki ga je vodil Jonas Herzog, je zagotovo okrepil vlogo orgel v zavesti slehernega poslušalca njegovega koncerta. Ob zaključku šolskega leta so se predstavili gojenci naše orglarske šole.

Udeleženci preživljajo dopoldneve ob vodenih razmišljanjih in telovadbi. Po kosilu poromajo na katero od bližnjih, pa tudi bolj oddaljenih središč. Če je le mogoče, se pridružijo tudi kateremu od večerov v atriju.

Ponosno smo gostili tudi prvi koncert v okviru 20. slovenskega orgelskega cikla. Naj pestro predstavitev res izjemnih glasbenih dogodkov na hribu zaključijo še koncert Ljubljanskih madrigalistov. Vseh dogodkov, ki se odvijajo v atriju, so deležni tudi naši stanovalci, ki ostajajo v posteljah. Skozi okna njihovih sob jih dosegajo vsa dogajanja, okrepljena s prizadevanji zaposlenih za njihovo kar se da dobro počutje. Takšno druženje je potekalo z malčki iz vrtca Dobrega pastirja, oratorijem iz Petrovč, rdečimi

Udeleženci duhovno-počitniških dni po celodnevem romanju zbrani na večerji v zidanici

noski ... Tudi praznovanje zavetnice Varstva starejših, sv. Marte, je potekalo na podoben način. Le da smo se sv. maše, ki jo je spremljala tudi podelitev zakramenta bolniškega maziljenja, lahko udeležili v cerkvi in preko TV zaslonov v sobah. Zgled sv. Marte smo v Domu sv. Jožef okrepili s sporočilom, da je bolj kot opravljeno delo pomembno, da je opravljeno z dobro voljo. Prinašati skušamo veselje, saj smo se naučili, da nič ni samoumevno. Prenos sv. maš iz cerkve nam je omogočil tudi spremljanje petih litanij ob zaključku šmarnične pobožnosti in številnih drugih svečanih praznovanj. Stanovalci se vključujejo v vse dogajanje, vključno s projekti. Tako so se v maju z nami podali v Avstrijo na srečanje v

*Utrinki tega obdobja kar ne
pojenjajo. Nekateri puščajo
močnejši, drugi bolj blag vtis,
vsak zase pa je dragocen že zato,
ker je. Vsak na svoj način nam je
podarjen.*

okviru projekta »Train2eupilgrimage« in se nato udeležili še mednarodne romarske konference: »Skupaj na poti« v Celju. Po svojih močeh se trudimo, da bi upravičili zaupanje lazaristov, ustanoviteljev Doma sv. Jožef. Hvaležni smo, da so pred več kot 15 leti podprli idejo Jožeta Planinška in z denacionalizacijo pridobljena sredstva vložili v objekt, kjer danes sobiva velika družina lazaristov, stanovalcev in zaposlenih. Srečanje z generalnim superiorjem Tomažem Mavričem in vizitatorjem Robertom Petkovškom nas na tej poti potrjuje in zavezuje k še večjemu prispevku v okviru prizadevanj slovenske province Misijonske družbe.

Utrinki tega obdobja kar ne pojenjajo. Nekateri puščajo močnejši, drugi bolj blag vtis, vsak zase pa je dragocen že zato, ker je. Vsak na svoj način nam

je podarjen. Epidemija nas je naučila, da cenimo trenutke, ki nas povezujejo. To smo in še vedno poskušamo tudi z uporabo modernih komunikacijskih sredstev. Z namenom, da se naše vezi ne bi prekinile, smo ohranili zoom srečanja pogovorne skupine, ki jo vodi zdravnica Metka Klevišar. Uporabljamo jih tudi za rušenje stereotipov in navduševanje za pomoč bližnjemu. To je lahko tudi v obliki dela s starejšimi, h kateremu vabimo nove sodelavce. Dom sv. Jožef tako je in ostaja dejansko stičišče številnih poti: lazaristov, stanovalcev, čedalje številčnejših obiskovalcev, zaposlenih, sestra krščanske ljubezni, romarjev, prostovoljcev ... Morda tudi vas, bralcev Vincencijeve poti? •

Konec avgusta smo se predajali duhovni globini že 5. uprizoritve "Velikega odra sveta".

Kako nas je varovala Marija

Eva Premrl Olivo

Canadair v zraku - nad novim rastlinjakom

Požar, ki je v juliju pustošil Kras, smo ves čas spremljali tudi na Mirenskem Gradu. Preletavali so nas helikopterji in letala, ki so na planoto nosili vodo, zaskrbljeno in žalostno smo opazovali oblake dima, ki so se dvigali nad nami v nebo. Najbrž pa si v tistih prvih dneh, ko je požar pustošil na planoti, pod katero leži Grad, ni nihče mislil, da bi se lahko spustil tudi proti nam. Pa se je zgodilo ravno to.

V sredo, 20. julija, so gasilci omejevali požar na robu planote, prav nad nami. Dim se je lepo videl z našega vrta in poslopij. Nekaj pred 15. uro pa je nepričakovano zapihal veter v našo smer in dim, ki smo ga prej videli, je sedaj postal ogenj. Veliki in žareči zublji so požirali borov gozd in z neznansko hitrostjo napredovali po vzpetini navzdol proti nam. Niže pod njim so se v podrasti prižigala nova žarišča, ki so jih naznanjali novi oblaki dima. Helikopter je na eno od takih spustil vodo, dim je

za trenutek presahnil, že v naslednjem trenutku pa se spet dvignil v nebo. Ob tem pogledu je marsikdo od nas pomislil, ali bo gasilec sploh uspelo pogasiti to pošast.

Z otroki, ki so prišli na počitniško varstvo, smo se po nasvetu civilne zaščite

Cerkev v soju dima

umaknili za cerkev in tam čakali, poklicali smo starše otrok, naj pridejo ponje, ter razmišljali, kateri naj bo naš naslednji in najpreudarnejši korak. Požar je v tem času napredoval in se spuščal desno po kraškem pobočju proti prvim hišam pod Gradom. Tedaj je prišlo povelje, naj Grad zapustimo. Vsak se je trudil, da bi reagiral hitro in pametno, da se le ne bi kdo od nas izgubil. Najprej smo na varno v dolino odpeljali otroke. Vsi drugi prebivalci in zaposleni pa smo odšli kmalu po tem.

Požar se nezadržno približuje.

Gašenje z vsemi viri

Moški so poskrbeli, da na Gradu ni ostal nihče. Ko smo z avtomobili in kombijem

zapuščali Grad, smo nejeverno opazovali pekel na naši levi in molili, da nas Marija

Helikopter gasi sosednji hrib.

obvaruje. Naj ona zaščiti naše vrtove, rastlinjake, domove, ki jih s trdom gradimo in obdelujemo za vse, ki sem prihajajo. Še isti dan so se nekateri moške vrnili na Grad, stražili in močili zemljo ter spremljali dogajanje.

Marija nas je uslišala. To danes verjame vsak od nas. Požar ni preskočil na naš grič, čeprav bi z lahkoto. Tudi v naslednjih dneh, ko je pobočje nad nami še gorelo, je bila kritična točka za preskok požara prav na tistem ovinku ceste na Grad, kjer stoji Lurška Mati božja. A tedaj smo bili že gotovi – Marija nas bo zagotovo rešila. Pomagala pa ji bo prizadevnost naših mož in prostovoljcev, ki so neutrudno močili zemljo in gozd, ter zanesljivost gasilcev, ki so v tistih dneh zvesto stražili naš grič.

Marija nam je v spomin na te viharne dni pustila tudi svojo podobo. V enem izmed posnetkov požara je lepo videti, kako se sklanja nad Grad in ga varuje. Hvala, ti Žalostna Mati Božja, da si nas varovala. •

Požar je že pod Gradom.

Ognjeni zubli nad mladinskimi prostori

Tudi med počitnicami skupaj

Urška Doles

Tudi letošnje počitnice je na Mirenskem Gradu živahno in veselo. Ko se sprehajam po našem »hribu« hitro opazim, da je kot v mravljišču! Kdor Grad obišče med tednom, že ve, o čem govorim. Skupinice otrok in mladih se namreč v okviru počitniškega varstva, ki ga organizira Center za družine Mirenski Grad, zbiramo med počitniškimi tedni od 7. ure zjutraj pa vse do 16. ure popoldan. Ja, veliko nas je.

Zakaj pa je kot v mravljišču? Počitniškega varstva se udeležujejo predvsem osnovnošolski otroci. Prostovoljci, to smo odrasli in mladinci, pa za mlajše poskrbimo kot animatorji. Za celotno organizacijo in to, da nam je čez dan lahko lepo, pa poskrbijo zaposleni v Centru za družine. Tekom dneva nas usmerjajo in spodbujajo, kako biti skupaj z otroki in mladimi tako, da se bo vsak počutil sprejetega in bomo tako lahko veseli novo-starih prijateljev. Da pa koraki niso pretežki, se vsako jutro skupaj zberemo v krogu, se predstavimo in povemo kako zanimivost o sebi, željo, kaj smo doživeli prejšnji dan ... Ko se takole pozdravimo in ugotovimo, s kom vse se bomo danes srečevali, pa še malo pomalicao. Ja, to je nujno, saj po krogu v dopoldnevu sledita ustvarjanje ter skupno delo in brez energije res ne gre.

Za ustvarjanje in delo so otroci razdeljeni k animatorjem v manjše skupinice. Tako se lažje pogovarjamo med seboj in seveda tudi lažje delamo in posvetimo ustvarjanju. Ob preprostih

Imamo krompir! Ta spominja na miško.

delih, kot so pobiranje krompirja, lupljenje in rezanje zelenjave, priprava miz za kosilo in pospravljanje, spoznavamo – tako prostovoljci kot tudi otroci –, da se dela (lahko) veselimo, da se moramo včasih boriti z lenobo, premagovati skušnjava, da bi samo klepetali ali se igrali, da znamo nekatera dela zelo dobro opravljati in tudi učiti drug drugega. Ko iztisnemo energijo za ustvarjanje in delo, pa sledi kosilo.

In kaj hitro je naš počitniški dan že čez sredino, saj se nato v popoldnevu otroci ohladijo v bazenu, našportajo na ziplineu ali preizkusijo svoje ravnotežne vragolije na slacklineu. Svoje igralske spretnosti pa lahko pokažejo tudi ob biljardu, namiznem nogometu ali pa ob družabnih igrah. In če bi kdo rad ustvarjal? Potem pridite na obisk in si pogledjte, koliko umetnin je v tem času že nastalo v mladinskih prostorih. Ja, avgust je že tu in povem vam, da ta košček skupnega časa na varstvu res hitro mineva. •

Ob imenovanju novega ravnatelja in odbora

s. Rozalija Laznik HKL

Združenje čudodelne svetinje (Otroci Brezmadežne) se je 27. aprila 2022 razveselilo imenovanja novega narodnega ravnatelja Združenja v Sloveniji. Generalni superior, g. Tomaž Maverič CM je za to poslanstvo imenoval Roka Žlendera CM, trenutno kaplana v Dobovi, v župniji, ki jo vodijo lazaristi. Gospod Rok je iskren častilec Brezmadežne in je poslanstvo vodenja Združenja, ki je v svojem bistvu marijansko in bistveno za duhovnost vseh, ki se v svojem življenju in delovanju predvsem ozirajo na Brezmadežno in sv. Vincencija Pavelskega, z veseljem sprejel.

Ker Statuti Združenja predvidevajo tudi namestnico narodnega ravnatelja, eno od sester usmiljenk, je vizitatorica s. Francka Saje s svojim svetom 21. maja 2022 za to poslanstvo imenovala s. Rozalijo Laznik, ki je v Združenju sodelovala že od njegove požitve v Sloveniji leta 2000.

Po pogovoru z nekaterimi člani Združenja so bili v ožji odbor imenovani še štirje drugi člani, in sicer: g. Zdenko Petrovič kot predsednik Združenja, gospa Barbara Brajer tajnica, gospe Emina Mulalić, Alojzija Urigel in Slavka Janša pa članice Odbora Združenja čudodelne svetinje v Sloveniji.

Novi narodni odbor Združenja je začel svoje poslanstvo 1. avgusta 2022. Upamo, da se bomo lahko letošnje jesen srečevali v živo,

v krajih, kjer so srečanja v prejšnjih letih že potekala. Novi narodni ravnatelj Rok Žlender je v svojem pozdravnem pismu vsem članom Združenja povzel in zapisal besede škofa Antona Bonaventure Jegliča: »Če se torej ona, vsemogočna Božja Mati, zavzame za nas, nam bo lahko izprosila najbolj uspešnih milosti, kakor sprevidi, da so nam potrebne!« Verjamemo v njeno varstvo in v vsem računamo na njeno pomoč! •

Aleš Kežman je ob prebiranju knjižice Čudodelna svetinja, ki jo ob vstopu v Združenje prejme vsak član, 24. maja 2022, zapisal:

Zahvaljujem se vam za poslane svetinjice in knjižico, za besede poguma in spodbude. Naj vam povem zanimivost: Beseda je nanese na to svetinjico in potem sem včeraj na glas prebiral čudeže iz priložene knjižice. V bližini je bila tudi moja mama, stara 67 let, ki je povedala, da je takšno svetinjico nosila že njena babica in tudi njena mama, torej moja babica; sedaj jo nosim jaz in tako se nikoli nismo ločili od nje. Mar ni to zanimivo?

Želim obilo Božjega blagoslova in vas prosim, spominjajte se me v molitvi!

Vstop v poletje v Domu sv. Katarine

Petra Hubad Gabršček

Ženski pevski zbor Stane Habe nas je razveselil z ubranim prepevanjem.

Dom sv. Katarine je pozno pomladne dni imel kar nekaj lepih dogodkov, ki so stanovalcem pričarali nasmeh na obraz, saj so končno lahko zadihali v običajno življenje.

Januarja je Dom sv. Katarine praznoval 10-letnico obstoja; takrat so se stanovalci lahko pridružili zahvalni maši, večji dogodek v obliki piknika pa je bil načrtovan na pomladno-poletni čas. Tako smo 25. maja imeli piknik za vse stanovalce in zaposlene, pridružile pa so se tudi ustanoviteljice Doma sv. Katarine, sestre usmiljenke.

Nam, zaposlenim v domu, kot tudi našim stanovalcem, je ta res pomemben dogodek s

svojim prepevanjem polepšala Petra Maček Zarnik. Njeno petje je sovpadalo z lepoto našega cvetočega parka ter nasmehov na obrazih stanovalcih. Angelček varuh moj, Ti dvigneš me, Daleč daleč je za naju pomlad, Čebelar, Tam kjer murke cveto in še mnoge druge so orosile oči mnogim poslušalcem.

Torta na koncu kosila pa je samo še dodatno »posladkala« dan.

V mesecu juniju smo z Likovnim društvom Mengeš preživeli sobotno dopoldne. Naši stanovalci so se lahko preizkusili v slikanju cvetja, mentorice, članice društva pa so jih spodbujale in usmerjale. Namen te delavnice je bil tudi končni rezultat, ki še sledi v obliki

skupne razstave. Nestrpno jo pričakujemo.

Da pa naši stanovanke radi preizkusijo tudi srečo, jim je omogočila Loterija Slovenije s svojim srečomobilom. Vsi stanovanke so se lahko preizkusili v izboru srečk, prav nihče pa ni odšel praznih rok. Imeli so zanimivo dopoldne.

A to še ni bil konec. S petjem nas je razveselil Ženski pevski zbor Staneta Habeta. Stanovalec se ni mudilo na kosilo, tako da so dobili »repete« pesmi. Lepo, ubrano prepevanje ter krasno vreme je omogočilo, da so se vsi stanovanke Doma udeležili tudi tega dogodka.

Nedeljsko mašo je popestril Mladinski pevski zbor iz Mengša. Njegov član, ki je tudi skorajda naš zaposleni (študent), dobro ve, kaj imajo naši stanovanke radi, zato jim je

Stanovanke Doma so se preizkusile v slikanju cvetja pod mentorstvom članic Likovnega društva Mengeš.

skupaj s prijatelji to omogočil. Če se pa kateri od stanovalec ni mogel udeležiti maše, je njen neposredni prenos lahko poslušal po zvočniku.

Zagotovo se veselimo poletnih dni, ker bodo tudi ta zanimiva. •

Zunanje praznovanje 10-letnice Doma sv. Katarine

K Mariji v Medžugorje

Barbara in Aleš

Hvaležni za družbo

Tretji vikend marca smo skupina, ki se pripravlja na posvetitev Mariji, preživeli v Medžugorju. Tja smo poromali, da bi se še bolj približali Devici Mariji, ki se je in se še vedno tam prikazuje. V soboto smo se vzpeli do Marijinega kipa nad naseljem Podbrdo. Med hojo smo molili rožni venec in premišljevali o dogodkih iz Marijinega življenja, ki so upodobljeni na čudovitih reliefih. Na poti nazaj smo se ustavili in se priporočili Marijinemu varstvu ob modrem križu, ki je postavljen na mestu, kjer je Marija na čudežen način

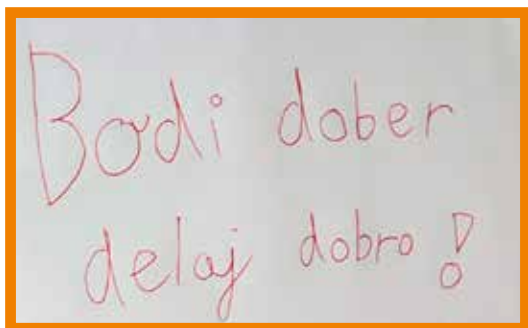
vidce obvarovala pred aretacijo. Ponje so namreč prišli policisti, a otrok niso videli. Na mestu otrok pa se je prikazal velik moder križ. Obiskali smo tudi skupnost Čenakolo in se povzpeli na Križevac, kjer stoji velik bel križ. Hvaležni smo za vodičko Andrejo Marinšek, ki nam je predstavila vse pomembne kraje v tem Marijinem kraju in nam pripovedovala še o dogodkih, ki so se tam zgodili. Prav tako gre zahvala duhovnima spremljevalcema s. Vlasti Tacer in Borutu Poharju, ki sta poromala z nami. •

Vsak dan je lepši, če narediš vsaj eno dobro delo

Lucija Ves

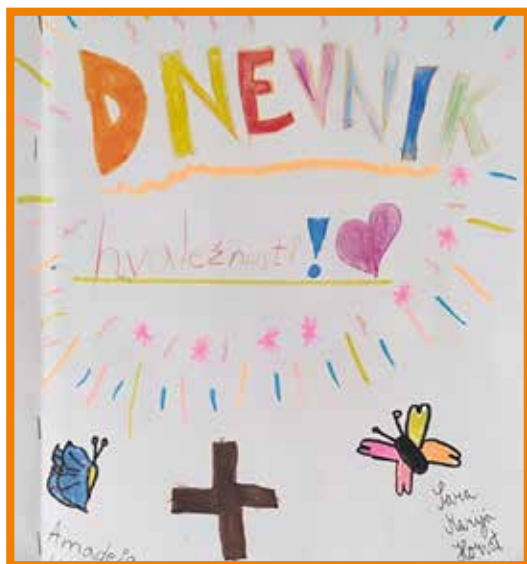

Letošnji postni čas smo animatorji za otroke pripravili posebne izzive – izzive ljubezni. Vsako postno nedeljo so otroci in starši prejeli izziv, za katerega so imeli en teden časa, da so ga izpolnili. Izzivi so bili sestavljeni iz telesnih in duhovnih del usmiljenja, po katerih smo otrokom poskušali približati skrb do sočloveka in različne oblike pomoči. Nismo pozabili tudi na naše najmlajše člane. Zanje smo napisali zgodbo o Piki in Lovru, bratu in sestri, ki sta vsak dan poskušala narediti dobra dela, ne da bi ju drugi videli, kaj počneta. V vsaki zgodbi sta naredila tisto dobro delo, ki so ga otroci dobili za izziv.

Otroci so si pred začetkom izzivov izdelali dnevnik dobrot, v katerega so pisali in risali o dobrih delih, ki so jih naredili. Dnevnik je nam na koncu izziva poslali, da smo tudi animatorji videli, kako so otroci sodelovali. Tako smo tudi vedeli, kdo je sodeloval, saj so si otroci, ki so sodelovali, prislužili sonček za letošnje

letovanje v Izoli (otroci z več sončki so imeli pri prijavi malo prednosti).

Za ves trud in energijo, ki smo ju vložili, smo bili poplačani z nasmehi otrok in hvaležnostjo staršev. In res se lahko strinjamo z besedami sv. Vincencija Pavelskega, ki pravi, da nas je Bog »izbral za pomočnike svoje neskončne ljubezni!« •

Peš romanje na Brezje

Alja Borič

Skoraj na cilju

Enajstega junija smo se z majhno skupino članov MVM odpravili na romanje iz Kranja do Brezij. Izkoristili smo svež jutranji zrak in ob 7. uri šli na pot. Med potjo smo se veliko pogovarjali pa tudi molili. Molitev smo namenili za mir v Ukrajini. Na pol poti sta se nam pridružila še Ana in Urban na vozičkih, ki sta nam popestrila že tako zanimivo in sončno romanje. Ko smo prispeli na Brezje, smo se udeležili sv. maše,

nato pa smo si ogledali še tamkajšnjo cerkev in naredili fotografijo ob kipu sv. družine. Za konec bi dodala, da je romanje odlična priložnost za osebno rast in molitev, pa tudi za druženje, ustvarjanje spominov in spoznavanje novih krajev. V prihodnje si želim, da bi se romanja udeležili v večjem številu in tako bolj počastili Gospoda. •

*V velíki
hvaležnosti*

**Tudi v vašo župnijo lahko
pridemo predstaviti
čudodelno svetinjo.**

**Pokličite 070 570 736
(Kristina)**

Volitve novega stalnega sveta MVM-ja

Jerca Leskovec

Zbrani na volitvah

Letos je bil ponovno čas za volitve novega stalnega sveta Marijanske Vincencijanske mladine (MVM-ja). V ta namen smo se zbrali v nedeljo, 19. 6. 2022 v Logatcu. Istega dne smo tudi v cerkvi Rožnovenske Matere Božje v Gornjem Logatcu pri obeh svetih mašah vsem navzočim predstavili čudodelno svetinjo ter delovanje naše skupnosti. Nato pa smo se popoldan zbrali na volitvah. Najprej smo se povezali v skupni pesmi in molitvi. Naše

srečanje smo nadaljevali v manjši predstavitvi, kako sploh delujejo glavni organi MVM-ja. Podane so nam bile tudi vse potrebne informacije o volitvah. Tudi sami smo razmišljali o tem, kakšen naj bi bil posamezen izvoljenec in kakšne naloge naj bi opravljal. To delo smo opravili v manjših skupinah in potem naše ideje ter razmišljanje podali še vsem ostalim. Spoznali smo posamezne naloge voditelja, tajnika, blagajnika ter obeh duhovnih voditeljev MVM-ja. Še bolj smo

se osredotočili na prve tri, ker smo jih tudi tisti dan volili. Izbirali smo med kandidati, ki so bili pripravljeni prevzeti katero izmed treh funkcij. Večina teh kandidatov je bila takrat tudi med nami, zato so se nam predstavili in povedali, na kakšen način bi poskušali delovati v vlogi voditelja, tajnika ali blagajnika. Na podlagi vsega smo nato volili. Ko smo vsi podali svoje glasove, smo prišli do končnih odločitev. Bili smo si zelo enotni, zato ni bilo nobenih težav.

Za obdobje od septembra 2022 do septembra 2025 smo na funkcijo voditeljice izvolili Katarino Blažun. Funkcijo tajnice bo opravljala Kristina Pavovec. Vlogo blagajničarke pa bo še naprej opravljala Katja Albreht. Verjamemo in vemo, da bo ta ekipa res dobro opravljala svoje delo in da se bo MVM še naprej razvijala in delovala na novih idejah. Zahvala pa tudi vsem, ki so to nalogo vestno opravljali doslej. Naše srečanje smo tako po uspešnih volitvah zaključili še s skupno molitvijo in se poslovili do naslednjč, ko se bomo spet srečali in skupaj kaj lepega

Novi stalni svet

doživeli.

O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo! •

Zbiramo ideje

Po 16 letih bomo ostali brez Dnevnega centra za brezdomce

Janja Zavrnšek

Deljenje večerje

Bralce Vincencijeve poti radi razveseljujemo z utrinki iz Dnevnega centra za brezdomce v Ljubljani. Žal tokrat sporočamo žalostno vest. Po 16 letih bomo namreč ostali brez Dnevnega centra za brezdomce. Lastnice, sestre uršulinke, prostorov ne bodo več oddajale Društvu prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote. Najemno razmerje preneha konec junija naslednje leto. Razlogov za svojo odločitev niso navedle.

Novica nas je zelo šokirala. Po pomoč smo se takoj obrnili na Mestno občino Ljubljana, vendar žal trenutno tudi oni nimajo na voljo primernih prostorov. Nove možnosti iščemo tudi na nepremičninskem trgu, vendar so cene nepremičnin za nas prevelik finančni zalogaj.

Prostovoljci društva pomagamo brezdomnim na ljubljanskih ulicah od leta 1994. Začeli smo z deljenjem sendvičev in oblačil na Taboru, nadaljevali

razdeljevanje toplih obrokov po različnih lokacijah. Čedalje večje potrebe po pomoči brezdomcem so zahtevale primerne prostore. Po večletnem iskanju le teh so sestre uršulinke predsedniku društva Petru Žaklju ponudile prostore v brezplačni najem. Dnevni center, ki mu brezdomci pravijo tudi »Vincenzija«, smo odprli leta 2006. Prostore smo pred odprtjem obnovili in preuredili. Iz gostinskega lokala je nastal glavni prostor s kuhinjo, pisarna, sanitarije, tuši, pralnica, skladišče z oblačili in skladišče s hrano. Leta 2009 smo odprli tudi zavetišče, ki nudi zatočišče za sedem brezdomcev.

Dnevni center je v središču Ljubljane v Plečnikovem podhodu med Plečnikovim trgom in Kongresnim parkom, kjer

Prostovoljci društva pomagamo brezdomnim na ljubljanskih ulicah od leta 1994. Začeli smo z deljenjem sendvičev in oblačil na Taboru, nadaljevali razdeljevanje toplih obrokov po različnih lokacijah.

se zadržuje veliko brezdomcev. Ker v neposredni bližini ni spalnega naselja, prisotnost brezdomcev za sosesko ni

Delo

Igra

preveč moteča. Letno ga obiše vsaj 800 različnih brezdomcev, ki potrebujejo najbolj osnovno pomoč: zajtrk in večerjo, tuširanje, oblačila, pranje perila, osnovno zdravstveno oskrbo, psihosocialno pomoč, druženje, toplo besedo ... V delo so vključeni tudi prostovoljci, ki v dnevnem centru darujejo svoj čas, dobro voljo in talente.

Delo z brezdomci že vrsto let finančno in materialno podpirajo Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Mestna občina Ljubljana, Ministrstvo za zdravje, Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij, Misijonska družba, Marijine sestre, sestre usmiljenke ter mnogo donatorjev in dobrotnikov. Tudi druge organizacije, ki delujejo na področju brezdomstva, pogosto usmerjajo

brezdomce v dnevni center, saj je le ta v Ljubljani skorajda edini prostor, kjer se brezdomci lahko stuširajo ter prejmejo najnujnejšo zdravstveno oskrbo in nego kroničnih ran. Mnogokrat se na nas obračajo bolnišnice s prošnjo za primerno namestitev in oskrbo pacientov po odpustu, ki nimajo nikogar, da bi zanje skrbel.

Preprosto skupno delo, druženje, obroki in praznovanja gradijo zaupanje in povezanost med nami. Vsi skupaj dan za dnem brezdomce vabimo k večjemu dostojanstvu, skrbi zase in za druge ter z Božjo pomočjo skozi leta počasi ustvarjamo dom za vse.

V teh letih smo doživeli mnogo lepih in tudi težkih trenutkov. Med drugim sta nas doletela dva požara in več poplav.

Lanska povodenj je bila najhujša. Voda je zalila vse prostore in uničila več dragih gospodinjskih aparatov. S podporo financerjev in dobrih ljudi smo pokvarjene stroje nadomestili z novimi, vse v želji po čim kakovostnejši skrbi za najbolj obrobne.

Tokratni udarec pa je za nas prevelik. Zelo si želimo, da bi nam bilo še naprej zaupano poslanstvo dela z brezdomci. A brez primernih prostorov bo to nemogoče. Le Bogu lahko zaupamo, da nam bo namenil prostor, kjer bodo brezdomci lahko našli svoj košček doma, ki ga na ulici iščejo zaman. •

Tokratni udarec pa je za nas prevelik. Zelo si želimo, da bi nam bilo še naprej zaupano poslanstvo dela z brezdomci. A brez primernih prostorov bo to nemogoče.

Praznik

To je res mogoče

Darinka Slanovec

»Kakovost življenja v družbi se meri s sposobnostjo vključitve šibkejših in potrebnih s spoštovanjem njihovega dostojanstva. In zrelost je dosežena takrat, ko takšne vključenosti ne dojemamo kot nekaj izjemnega, ampak kot nekaj normalnega.« Papež Frančišek.

Ko smo člani Bratstva zaradi epidemije koronavirusa morali sprejeti še posebne omejitve glede našega delovanja, predvsem obiskov in skupinskih srečanj, se je mnogim zdelo, da smo ostali sami. Zdelo se je, da se je življenje gibanja nekako ustavilo. Zato smo naše člane povabili, da napišejo pisma, v katerih pričajo o tem, kako preživljajo svoj vsakdanjik v karanteni: ne da bi se obiskovali, ne da bi hodili ven kot prej ... Povabili smo jih, da napišejo svoje slabe in dobre izkušnje o tem, kako kaj čutijo in o čem razmišljajo, kaj sploh počnejo, predvsem pa o tem, kako v tem času uresničujejo svoje misijonsko poslanstvo. Nekaj njihovih pričevanj smo objavili v reviji Prijatelj (revija za bolnike, invalide in njihove prijatelje), ki dosega bralce po vsej Sloveniji.

To je eno od pričevanj, ki smo ga prejeli, in bi ga, dragi bralci Vincencijeve poti, želeli deliti tudi z vami. Takole piše Marija:

»To je moja resnična zgodba. Moja prijateljica Ivana je pred karanteno skoraj

Na Ljubljanskem gradu

vsak dan prihajala k meni na kosilo ali večerjo. Nima doma, živi na ulici kot klošarka. Ivana je še relativno mlada, a je invalidsko upokojena, saj je zaradi hude nesreče v otroštvu postala gibalno in delno duševno prizadeta. Čeprav so se njeni

načrti in sanje o prihodnosti po nesreči sesuli v prah, je zelo radožive in vesele narave. Polna je optimizma. Srečali sva se v Krščanskem bratstvu trajno bolnih in invalidov. Ivana je zelo pobožna oseba, vendar nikoli ni bila vključena v nobeno molitveno ali katehetsko skupino, kjer bi se naučila novih molitev in poglobila svojo vero. Ko je vsak dan prihajala k meni domov, sva včasih skupaj molili, vendar molitev ni bila glavna vez med nama. Predvsem sva molili tako, da je Ivana glasno molila Oče naš, saj ni znala nobene druge molitve, jaz pa sem tiho z njo molila iz kuhinje med kuhanjem. Nisva se veliko pogovarjali o veri, ampak o vsakdanjih stvareh, ki jih prinaša življenje iz dneva v dan. Ker pa zdaj Ivana zaradi pandemije ni mogla priti k meni, sva se dogovorili, da najino dnevno druženje poteka po telefonu, tudi molitev. Ivana se je spomnila Jezusovih besed iz Matejevega evangelija: Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz med njimi (Mt 18,20). Zakaj te njegove besede ne bi veljale tudi za skupno telefonsko molitev?

Tako večkrat na dan skupaj moliva po telefonu: moliva za vse naše brate in sestre v Kristusu, za bolne po vsem svetu in za medicinsko osebje, ki dan in noč dela za zdravje ljudi. Moliva jutranjo in večerno molitev, opoldne moliva Angel Gospodov, ob treh popoldne ali ob kateri drugi uri v dnevu pa rožni venec Božjega usmiljenja.«

Ljudje smo čudovita in skrivnostna bitja prav zaradi nešteti odtenkov doživljanja in vsak je drugačen. Obstaja veliko oblik sreče in veliko oblik trpljenja, a tudi v stiski lahko doživljamo bogastvo življenja, svojo vrednost in bližino soljudi.

Z Marijo Kos na Ljubljanskem gradu - za njen god

Zato spodbujam vse, ki omagujejo, morda čakajo, da jim drugi pridejo naproti, naj znova zberejo pogum, odkritost, tisto pristno občutljivost kristjanov, da bodo pričevali za Kristusa z besedami in deli, v vseh življenjskih okoljih. Samo otopelost nam zares škodi. V tem kontekstu želim ponovno poudariti pomen tega, da je **Bratstvo po svoji naravi misijonarsko. •**

Predsednik države Pahor podprl družine Aninega sklada

Alen Salihović

Pomenljiv obisk predsednika Pahorja - ustanova Anin sklad si že namreč 24 let prizadeva pomagati družinam z več otroki pri premagovanju težav; mesečno z denarno pomočjo priskočijo na pomoč 55 družinam.

Ustanova Anin sklad, ki povezuje družine z več otroki, je maja 2022 pripravila v Šentjakobu ob Savi po treh letih spet tradicionalno srečanje družin. Namenjeno je bilo druženju, izmenjavi izkušenj pa tudi predavanju za starše. Srečanje se je začelo s sveto mašo, ki jo je daroval provincial frančiškanov ter predsednik Konference redovnih ustanov Slovenije p. Marjan Čuden, ter se nadaljevalo s pričevanjem za starše zakoncev Marjete in Mateja Bec, ki imata pet otrok in sta dejavna v Družini in Življenju. Z družinami se je na povabilo naše ustanove srečal in jih pozdravil tudi predsednik

Republike Slovenije Borut Pahor. Za otroke in mladino je program pripravil Sten Vilar, profesor pedagogike, igralec in animator, ustanovitelj podjetja studio ANIMA.

P. Marjan Čuden se je v pridigi najprej vprašal, kaj pomeni biti družina? »Prvo, kar v življenju spoznamo, zadnje, po čemer stegujemo roko, in najdragocenejše, kar imamo vmes, je družinsko življenje.« Po njegovih besedah je družina Cerkev v malem in potrebno jo je prepoznati kot blagoslov. Vse je povabil, da naj bodo kot člani družine drug drugemu angeli, saj je angel tisti, ki prinaša luč in veselje ter

dvigne tistega, ki je padel. »Družina je božja mojstrovina, nam pove Sveto pismo, zato je družina nedotakljiva. Nekaj tako svetega je družina, da ne boste mislili, da je to kar tako, ampak nekaj zelo svetega in Božjega živite v družini.«

P. Marjan Čuden je družine povabil, da naj osvežijo družinsko molitev. »Bližje, kot smo Bogu, bližje smo drug drugemu. Tako ta stvar gre in je zelo nazorna in praktična. In še nekaj se zgodi, še posebej, če v družini drug za drugega molite, izkusimo, da nas molitev osvobodi toliko odpadkov. Včasih je treba prečistiti, osvežiti naše odnose, tam noter je lahko veliko konfliktov. Molitev, ta Božja prisotnost, ko nas Bog sestavlja skupaj, pa nam pomaga, da to naredimo tako, kot je treba, da se začutimo, da smo blagoslovljeni in da je družina res nekaj najpomembnejšega, in preko molitve Bog prihaja v vaš zakon, v vašo družino, ne kot kontrolor, ampak kot nekdo, ki vam daje moč za lepo življenje.«

»Otroci so vaša ljubezen. Oče in mama, otroci so vajina ljubezen, ki jo lahko primete. Otroci niso igrača. Pomislite, ko boste vi v nebesih in vaši otroci, da vam bodo otroci ne milijon let, ampak vso večnost hvaležni, da ste jim dali življenje. Si predstavljate to, če jim vkoreninite vrednote Boga, kako nekaj čudovitega je to. In otroci so naš model življenja, ker nam Jezus pravi, ostanite kakor otroci. Otrok noče biti sam, otrok verjame v ljubezen ljudi, otrok se rad objema, to je model življenja,« je družine spodbudil p. Marjan Čuden. Ob sklepu pridige je dejal: »Kadar v srcu blagoslovljamo, takrat se marsikaj v družini osveži in je kakor na novo. In začutimo, da ni samo ena sveta

družina, Marija, Jezus, Jožef, ampak da je svetost doma tudi pri vas. Kako se to iz družine najbolj prepozna? Po tem, da rada živi. Bogu je najbolj všeč in najlepše bogoslužje je, da radi živimo. Življenje je dar, ki nam ga je Bog dal.«

Nato so se družine zbrale Pod skalco, kjer se jim je pridružil tudi predsednik Republike Slovenije Borut Pahor, ki ga je ustanova že nekajkrat povabila v svojo sredo, a kot je sam dejal, iz takih ali drugačnih razlogov ni mogel. Je pa tokrat z družinami ostal kar nekaj časa, prisluhnil njihovim zgodbam, se z njimi fotografiral in jih tudi nagovoril. »Mislim, da se starši otrok odločamo o številu otrok glede na našo ljubezen, glede na naše želje in da je prav, da se vsak odloči tako, kot meni, da je prav, in da moramo spoštovati tudi tiste, ki se odločite, da imate zelo veliko otrok, kar seveda v teh socialnih okoliščinah pomeni tudi neko breme. Menim, da je na nek način naša dolžnost, da to breme razumemo in da tudi na takšen ali drugačen način pomagamo. Anin sklad to delo in to poslanstvo opravlja in zato bi se rad Aninemu skladu za skoraj četrstoletno delo zahvalil.«

Po besedah predsednika republike mora biti tudi družba pozorna do težav družin z več otroki, predvsem pa s starši, ki z vso ljubeznijo in starševsko predanostjo vzgajajo svoje otroke. »Moramo razumeti vaše probleme, moramo jih znati nasloviti. Vi sami veste, koliko je država pri tem uspešna in koliko ne. V vsakem primeru pa se mi zdi zelo prav, da se družite, da si izmenjate mnenja, da se podpirate, da vam pomagajo tudi drugi. To daje občutek sprejetosti v družbo.«

“Pomislite, ko boste vi v nebesih in vaši otroci, da vam bodo otroci ne milijon let, ampak vso večnost hvaležni, da ste jim dali življenje.”

Predsednik Pahor je še dejal, da če bomo razumeli stiske in probleme pa tudi priložnosti, ki jih imamo v svoji drugačnosti, in se bomo spoštovali, si bomo med seboj pomagali in zaradi tega bomo lahko ustvarjali boljšo družbo, v kateri bo lahko vsak razvijal svoje vrline in talente. »Kaj je pomembnejše v življenju staršev kot to, da našim otrokom zapustimo svet, ki bo še boljši, da bodo lahko izpolnili svoje sanje in izbrusili svoje talente? To je naše starševsko poslanstvo,« je v nagovoru družinam dejal

predsednik republike in se ustanovi zahvalil za delo, ki ga opravlja že vse od leta 1998.

Nato je sledilo ločeno srečanje za starše in otroke. Sporočilo, ki sta ga po predavanju dala zakonca Bec, je bilo naslednje: »Najino sporočilo bi bilo to, da tudi če imaš več otrok, si je potrebno vzeti čas zase in je potrebno graditi odnos, ker najin odnos je tista garancija, da bodo otroci zrasli v zdravem okolju. In pomembnejše od tega, kako vzgajava, je to, kako se midva drug z drugim razumeva, da se veva pogovarjati, prihajati drug drugemu nasproti in si drug za drugega vzameva čas,« je povedala Marjeta, Matej pa dodal, da s tem ustvarjata v družini varno okolje. Posebej sta podčrtala pomen molitve, tako med zakonci kot v družini. ●

“V vsakem primeru pa se mi zdi zelo prav, da se družite, da si izmenjate mnenja, da se podpirate, da vam pomagajo tudi drugi. To daje občutek sprejetosti v družbo.»

Družine Aninega sklada so poromale na Brezje

Alen Salihović

“Katerega izmed teh otrok, tudi če je bil morda presenečenje, ko je prišel v naše življenje, bi lahko pogrešali?”

Ustanova Anin sklad je julija na Brezjah pri Mariji Pomagaj pripravila tradicionalno srečanje ob godu zavetnice ustanove sv. Ane. Tokratno srečanje je sledilo pomladanskemu srečanju, ki je bilo lepo obiskano in je družine z besedami spodbude nagovoril tudi predsednik republike Borut Pahor. Srečanja so se poleg družin udeležili tudi predstavniki uprave ter različnih redovnih skupnosti pa tudi številni dobrotniki. Sveto mašo je daroval ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore, ki je posebej poudaril pomen družinskih vrednot. O slednjih je spregovoril tudi p. Milan Kos, predsednik uprave Ustanove Anin sklad. 26. julija godujeta starša Device Marije, sv. Joahim in Ana, in prav slednja je zavetnica ustanove Anin sklad. Vse od začetka delovanja se

družine, ki so povezane v ustanovo, ob tem prazniku zberejo. Pred leti so bila to srečanja v Dolenjskih Toplicah, letos drugo leto zapored pa smo se odločili za romanje k Mariji Pomagaj na Brezje, kjer bomo izrekli zahvale in tudi prošnje.

Srečanje smo začeli s sveto mašo, ki jo je na trgu pred baziliko daroval ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore. Po sveti maši je sledilo srečanje družin s predsednikom uprave Ustanove Anin sklad p. Milanom Kosom. Temu sta sledila ločena programa za starše in otroke. Prvi so prisluhnili pričevanju zakoncema Siter, ki sta ustanovila društvo Družina in življenje, za otroke pa se je odprl Mini bus veselja, kje je bilo kar nekaj priložnosti za animacijo.

Predsednik uprave Ustanove Anin sklad p. Milan Kos je v uvodu v sveto mašo dejal, da sta namen in poslanstvo Aninega sklada usmerjanje, posredovanje materialne in duhovne pomoči ter v osebnem spremljanju večjih družin. »Dejavnost Ustanove Anin sklad je prednostno namenjena družinam, in sicer da bi bile številčnejše, da bi se več staršev odločalo za več otrok, da bi bile številčnejše družine v današnji družbi bolj razumljene, da bi se med seboj spoznavale in tudi med seboj podpirale, da bi se pospeševal pozitiven odnos do družinskega življenja, predvsem pa da bi bila javnost naklonjena družinskim vrednotam. Vse to združuje in povezuje tako upravo ustanove, nadzorni svet, družine in dobrotnike,« je uvodoma dejal p. Milan Kos, ki se je zahvalil nadškofu Zoretu za prisotnost.

Nadškof Zore je nato v pridigi dejal, da si ustanova ob godu sv. Ane s srečanji prizadeva potrditi in poglobiti odločenost spoznavanja božje volje, jo sprejemati in razodevati tudi drugim. Zbrane je povabil, da naj se v molitvah spomnijo vseh ostalih družin, vključenih v ustanovo, tistih, ki bi to želele biti, in posebej tistih, ki si želijo,

pa ne morejo imeti več otrok. Ob tem se je spomnil ene od zgodb z očetom, ki se je pri tretjem otroku odločil, da je zadnji otrok, pa jih je bilo še več. »Da, več otrok, ampak toliko pa jih nisva imela v mislih?! Ko so pa prihajali, smo sprejeli vsakega posebej. In je bil dobrodošel. Bogu smo se zahvalili zanj. Ko danes gledamo nazaj, katerega izmed teh otrok, tudi če je bil morda presenečenje, ko je prišel v naše življenje, bi lahko pogrešali? Kdo izmed njih ni naš? Poglejte, na ta način Bog obdaruje vsakega, ki se odpira njegovi volji in sprejema njegovo ponudbo in ki je potem tudi deležen Božje pomoči in blagoslova in tudi božjega spremstva na poti skozi življenje,« je dejal nadškof Zore.

Nadaljeval je, da Božja volja ni vedno takšna, da bi jo objeli z obema rokama, in se nam zdi zahtevna. »Kadar jo zavrnamo, zavrnamo tudi pomoč, blagoslov in Božjo bližino. Zavrnamo bogastvo, ki vstopa v človeško življenje in njegove odnose. In če po drugi strani Božjo voljo sprejmemo, čeprav v prvem trenutku stiska srce in dušo, se pozneje pokaže: Hvala Bogu, da sem se odločil tako, kakor mi je Bog ponudil, ker je moje življenje blagoslovljeno. Z vsako

»Z vsakim otrokom, ki ga sprejmemo, je naše življenje blagoslovljeno.«

“Ali bomo z neko ihto ruvali ljuljko, za katero smo prepričani, da se razrašča okoli nas, ali pa bomo živeli iz tega, kar nam daje Bog, iz blagoslovov, iz milosti, iz pomoči, iz bližine sredi sveta, v katerem je tudi ljuljka.”

sprejeto Božjo voljo, z vsako živeto Božjo voljo, je naše življenje blagoslovljeno. Z vsakim otrokom, ki ga sprejmemo, je naše življenje blagoslovljeno,« je povedal nadškof Zore.

O svetopisemski priliki o pšenici in ljuljki, ki jo je bilo mogoče slišati v evangeliju, pa je vse opozoril, da človek sodi po tem, kar misli, da vidi, Bog pa gleda v srce. »Tukaj se moramo mi, ki smo se odločili in želimo živeti po Božji volji, vprašati, na kakšen način bomo živeli v svetu, v katerega smo postavljeni? Ali bomo z neko ihto ruvali ljuljko, za katero smo prepričani, da se razrašča okoli nas, ali pa bomo živeli iz tega, kar nam daje Bog, iz blagoslovov, iz milosti, iz pomoči, iz bližine sredi sveta, v katerem je tudi ljuljka. In ne bomo pričevali za Boga s tem, da se bomo zaletavali na vse strani in konce, ampak bomo pričevali za Boga s tem, da bomo sprejemali Božjo voljo in jo živeli tudi kar zadeva moralno življenje. Tudi kar zadeva krščanske vrednote, tudi

kar zadeva medsebojne odnose, ki naj jih živimo na krščanski in evangelijski način,« je poudaril v pridigi nadškof Zore. Ob sklepu je zbrane, predvsem pa družine, povabil, da naj se ne ločijo od drugih, da naj stopijo skupaj, da so druga drugi v oporo. »Tudi za nas mora v tem svetu veljati Jezusovo načelo, ko svoje učence pošilja po dva in dva, da naj gresta v svet in živita evangelij in naj oznanjata Božje kraljestvo. To je dragoceno tudi za družine, da se po dve in dve, lahko tudi več, povežete med seboj. Da skupaj nosite križ in da skupaj delite veselje. Da drug drugega podprete, dvignete, spodbudite in da drug drugemu odpirate oči za lepoto, za prihodnost, da drug drugega spodbujate k upanju, kajti ljudje potrebujemo to bližino in pomoč, da moremo ostajati zvesti Bogu in njegovim zapovedim v svetu, v katerem smo,« je še dejal nadškof Zore. •

»Vse zaradi evangelija«

Anton Stres CM

Sredi petdesetih let prejšnjega stoletja, ko se je začelo zame zastavljati vprašanje, kaj bom v življenju počel, na kmetih pod Donačko goro niso nič vedeli o kaki vincencijanski družini ali karizmi. Teh besed še slišali nismo. V tistih trdih komunističnih časih tudi ljudskih misijonov ni bilo, a so ljudje ohranili lepe spomine na misijone, ki so jih pred drugo svetovno vojno vodili po župnijah »misijonarji« od Sv. Jožefa v Celju. Tedaj tudi beseda »lazarist« pri nas ni obstajala.

Kakor se pogosto zgodi, je odločilno vlogo pri mojem duhovniškem poklicu imel »nadžupnik« Maks Prah, ki je prišel v

Rogatec leta 1955. S svojim dinamizmom in izredno sproščenostjo ter daleč naokoli znanim smislom za humor je takoj pridobil mlade, da smo hodili k verouku tudi potem, ko smo prejeli zakrament sv. birme. Med tem časom sem iz osnovne šole pod Donáčko goro presedlal v nižjo gimnazijo v Rogaški Slatini, kar me je primoralo, da sem vsako jutro pešal slab uro do vlaka v Rogatcu, s katerim smo se »rogaški vozači« vozili v Rogaško Slatino v nižjo gimnazijo. Še pred odhodom vlaka pa sem v cerkvi ministriral pri jutranji maši ob 6.30, kar pomeni, da sem moral skočiti iz postelje poleti in pozimi najpozneje ob 5. uri. Prvič mi je nadžupnik omenil, da bi lahko šel k celjskim

Dijaško semenišče v Stenjevcu s tamkajšnjim župnikom spomladi 1958

misijonarjem, sredi šolskega leta 1955/56. Potem pa leto in pol ni črnil besede. Imel sem dovolj časa, da sem zadevo pretuhtal in se odločil. Verjetno bi bila odločitev težja, če bi vedel, da me čaka Zagreb, četudi se Rogatec nahaja ob Sotli, se pravi na meji s Hrvaško. Leta 1956 so namreč slovenski lazaristi odprli svoje malo semenišče (»apostolsko šolo«) v najetem delu župnišča v Stenjevcu pri Zagrebu, vozili pa smo se v medškofijsko gimnazijo na Šalati sredi Zagreba.

Med mojim služenjem vojaščine v Ohridu v Makedoniji (1962–1963) je lazaristom uspelo vzeti v najem mežnarijo v Šmartnem ob Savi v Ljubljani, ki so si jo bogoslovci sami pod vodstvom g. A. Trontlja prezidali in povečali, da so lahko tam stanovali in študirali na teološki fakulteti v Ljubljani. Takrat sem se navduševal nad misijoni, tako kot moj »cimer« J. Puhan, ki je nekaj let pozneje res odšel na Madagaskar. Mene pa si je izbral za naslednika takratni profesor filozofije J. Janžeković in nagovoril moje predstojnike, predvsem vizitatorja F. Jereba, da sem 1966 odšel nadaljevat študij v Pariz. Odločitev predstojnikov je bila toliko lažja, ker je stara mežnarija v Šmartnem postajala pretesna za naraščajoče število bogoslovcev in je moral eden od hiše. Redni študij teologije in filozofije sem končal na Katoliškem inštitutu v Parizu poleti 1972, se vrnil v Ljubljano, pripravil v dveh letih doktorat iz teologije in začel takoj predavati filozofijo, ker sta oba predavatelja filozofije Janžeković in Trstenjak odhajala v pokoj. Ker sem predaval filozofijo, se mi je zdelo primerno, da naredim še doktorat iz filozofije.

To je bil sicer čas trdega komunizma, vendar hkrati tudi neverjetnega optimizma in zagnanosti za evangelizacijo. Oblast nam

Nova maša v Rogatcu 14. julija 1968

je postavljala ovire, mi pa smo uživali, ko smo jih lahko preskakovali. Takrat si nisem mislil, da bom dočakal konec komunizma in samostojno Slovenijo, vedel pa sem, da komunizem počiva na neresnici in da je Jezus edini, ki ima besedo življenja. Med različnimi prvinami, ki sestavljajo pisan mozaik vincencijanske karizme, sem se prepoznaval v oznanjevanju evangelija in temu primerni intelektualni formaciji duhovnikov, kakor je to delal tudi sv. Vincencij. Vse sem delal, tudi filozofijo sem poučeval z namenom, da služim oznanjevanju evangelija. Zato sem si tudi za škofovsko geslo izbral izjavo apostola Pavla: »Vse (delam) zaradi evangelija«.

Za razvoj moje vere sta bili pomembni dve spoznanji iz mladostnih časov. Od doma in od verouka sem odnesel tradicionalno vero in običajno osnovno znanje o njeni vsebini,

Ponovitev nove maše v Šmartnem ob Savi 1968

ki pa se me ni globlje dotaknila. V šoli nas niso odvrčali od vere, se pa o njej tudi ni govorilo. Z današnjimi besedami bi rekel, da smo vsi čutili, da o njej ni »politično korektno« govoriti. Naši učitelji v osnovni šoli so bili z izjemo ene učiteljice vsi iz krščanskih družin, ravnatelj je imel celo brata duhovnika. Podoben molk je vladal tudi v nižji gimnaziji. Takrat pa me je enkrat med potepanjem po gozdu, ko sem čakal na vlak, obšlo zelo močno spoznanje, da lahko Bogu rečem »ti«. Danes se mi to ne zdi nič posebnega, takrat pa je bilo to zame odkritje, ki me je kaka dva tedna napolnjevalo z velikim veseljem.

Drugo odkritje pa mi je bilo dano med študijem teologije. Ker svoje vere nismo mogli živeti javno, sem njen pomen skrčil na »reševanje svoje duše«. Smisel vere sem videl samo v osebnem življenju, da bom »prišel v nebesa«. Marksistična ideologija, s katero so nas pitali, pa nas je postavljala v zgodovino, v dramatičen boj med kapitalističnim zlom

in komunističnim dobrim. Bil sem mlad in sem si tudi sam želel nekaj narediti za svet in človeštvo, ne samo skrbeti zase in za svojo večno srečo. Če pa sem hotel ostati kristjan, nisem imel nobene take možnosti. Tedaj sem odkril francoskega misleca P. Teilharda de Chardina, ki je tista leta postal splošno znan, čeprav hkrati za nekatere tudi sporen. Jezusa je prikazoval kot »glavo novega stvarstva« z odločilnim zgodovinskim in celo kozmičnim poslanstvom in vplivom. To mi je odkrilo novo, širšo razsežnost vere v Jezusa Kristusa. Če sem Kristusov, sem z Njim na poveljniškem mostu ladje Zgodovine in Vesolja, ne pa samo v rešilnem čolnu za svojo malo ubogo dušico, ki bi jo rad stisnil v nebesa. Zato sem v duhovništvu videl edino delovanje, katerega sadovi bodo preživeli tudi konec sveta. Božje kraljestvo je podvig, ki bo edini preživel smrt vesolja in se iztekel v večnost. Kaj bi si lahko želel še več?

S tem pa nikakor ni bilo konec odprtih vprašanj in iskanja odgovorov. Marksistična ateistična ideologija se nam je tedaj vsiljevala kot edina in izčrpna resnica. V ta namen je zlorabljal celo znanost, ki je tedaj imela nesporno avtoriteto. Bolj kakor danes, ko je tudi resničnostni sij znanosti precej zbledel. Marksizem pa so tedaj predstavljali kot »znanstveni svetovni nazor«, spričo katerega je bila vsaka religija, posebno še krščanstvo, zaostalo mračnjaštvo.

Duhovne vaje za sobrate misijonarje v Kongu 1997

Religiozni ljudje smo iz tega stanja imeli dva izhoda. Eden je bil v poudarjanju močnih verskih doživetij in lenobnem omalovaževanju razumnosti. Kaj bi se trpili z razumarstvom ter razpravami o tem, kaj je res in kaj ni! Doživimo rajši nekaj lepega z molitvijo, prepevanjem in

druženjem! Imejmo se »fajn«. Žal še danes marsikdo tako misli in spregleduje, da Jezus ni rekel, da je on lepo doživetje in fanatično, nerazumno poskakovanje srca, ampak da je Resnica in da samo kot Resnica res osvobaja.

Zagnan predavatelj

Zato sem si izbral drugo pot. To je pot neizprosne in miselno zahtevnega soočenja z vprašanjem, kaj je res in kaj ni. Tudi če ne moremo na vse razumsko odgovoriti, pa je treba vsaj razumsko utemeljiti, zakaj ne more biti vse samo razumsko. Razumno je, da ni vse zgolj razumsko.

Kot duhovnik sem čutil, da moram med drugim sprejeti vlogo nekakšne »preizkusne živali«. Izpostaviti se moram vsem virusom in bakterijam nevere in ugovorov proti veri,

Razglasitev Škofije Celje 21. maja 2006

da jih najprej premagam v sebi in s tako pridobljenim serumom pomagam drugim k imunosti proti neveri. Drugače rečeno: najprej moram na odprta vprašanja, ki jih zastavlja vernemu človeku sodobna ateistična kultura, intelektualno pošteno odgovoriti sebi, da bi lahko nato s svojimi spoznanji pomagal k trdnjšemu in razumsko bolj trajnostnemu verskemu prepričanju drugim bratom in sestram v veri. To seveda ne pomeni, da je vera samo razumarstvo in teorija. Še zdaleč ne! Ni pa je brez intelektualnega poštenja. Zato sem veliko bral in se izobraževal. Če sem kdaj lahko kaj utemeljenega povedal in razpršil kakšen verski dvom, sem to zato, ker se nisem izmikal vprašanjem, ob kateri v sodobni sekularizirani in protikrščanski miselnosti prej ali slej zadene vsak verujoči kristjan, ki se zaveda, da mu je Bog dal razum zato, da spozna Resnico in da ga Resnica osvobodi. Čustva ne osvobajajo, ampak prej zaslužnjujejo. Osvobaja samo Resnica, do katere vodi človeka njegova pamet.

Vendar ne gre za kakršno koli resnico. Najprej gre za resnico o človeku. Človek, vsak človek je nosilec neizmerneга dostojanstva in vreden vsega spoštovanja. Na tej ideji, ki ima svoj

temelj v judovsko-krščanskem razodetju, je zasnovana ljubezen do bližnjega, zahteva po svobodi in spoštovanju slehernega človeškega bitja in nenazadnje tudi ideja o človekovih pravicah. Ker marksizem in vsak drugi materializem teh osnov ne more poznati, ni čudno, da tako zlahka začne teptati človekove pravice. Zato ima Jezus še kako prav, ko pravi, da Resnica, se pravi njegova resnica, edina zares osvobaja človeka v celoti. Moj vincencijanski poklic in moje delo v okviru komisije Pravičnost in mir sta se medsebojno podpirala, saj sta oba izhajala iz temeljne krščanske resnice, da je Bog ustvaril človeka po svoji podobi in sličnosti, ga odrešil in mu tako odprl pot do življenja v skladu z njegovim izvornim dostojanstvom, ki ga je treba spoštovati in varovati v zasebnem in javnem ravnanju s soljudmi.

Včasih je kdo pripomnil, da kot predavatelj ne delujem pastoralno, dušnopastirsko. To je tako, kakor če bi farmacevtu v tovarni zdravil očitali, da ne sodeluje v boju proti epidemiji, ker ni med zdravniškim osebjem, ki na terenu zdravi okužene. Tudi se zaradi tega ne čutim nič manj vincencijanskega, saj nam Vincencij ne naroča, naj se kar

tako posvečamo ubogim, ampak naj jih »evangeliziramo«. Geslo Misijonske družbe se glasi: »Poslal me je ubogim oznanjevat evangelij«. Sem član družbe, ki se imenuje »misijonska«, se pravi oznanjevalna in v službo tega oznanjevanja sem stopil z veseljem. Oznanjevalec pa ni samo tisti, ki stoji na prižnici ali za mikrofonom, temveč tudi tisti, ki usposablja tako govornika kot njegov mikrofonski. Sicer sem pa tudi vedno rad stopal pred mikrofonski. Ne samo na prižnici, ampak tudi v predavalnici, v radijskem studiu ali pred tistega, ki deluje v obliki tiskarskega stroja.

Kot škof sem se še posebej prepoznal v pozivu k novi evangelizaciji, katere potrebo sta poudarjala sv. Janez Pavel II. in Benedikt XVI. Ž leti postaja njun poziv še pomembnejši in nujnejši. Miselnost, ki nas obdaja in je vedno nasilnejša, postaja vse bolj poganska in protikrščanska. Boj za krščansko resnico je tako vedno zahtevnejši. Vedno bolj pa se tudi kaže, da za človeštvo ni druge poti, resnice in življenja, kakor je Jezus Kristus. Vse, kar se ponuja kot nadomestilo zanj, je človeku prej v pogubo kakor v blagoslov. Trenutek, ki so ga doživeli apostoli, ko jih je Jezus vprašal, ali ga mislijo tudi oni zapustiti, kakor so storili tisti, ki »niso več hodili z njim« – verovati se pravi hoditi z Jezusom Kristusom – se ponavlja za vsakega od nas in to ne samo enkrat v življenju. In vedno znova ne najdemo boljšega odgovora, kakor ga je dal Peter: »Gospod, kam pa naj gremo? Samo ti imaš besede večnega življenja« (prim. Jn 6, 66-68). Zato se je s sodobnim razkristjanjevanjem treba spopasti in ga ne samo trpno prenašati in »jamrati«. Spopadamo pa se tako, da v sebi in pri drugih utrjujemo vero in prepričanje, da ima Jezus edini besedo življenja. To je bil

Ob 100-letnici TeoF

cilj prizadevanj za pastoralno načrtovanje, ki se ga je prijel vzdevek PiP. Ni šlo za fraze ali puhlice, ampak za krepitev osebnega prepričanja, da je Jezus s svojim sporočilom in odrešenijskim delom edino pravo seme za zemljo, ki je človeško srce, tako da lahko ta zemlja s pomočjo tega semena da od sebe najboljše, kar je mogoče. Naši svetniki to dokazujejo. Ne nazadnje tudi sv. Vincencij in vsi, ki so sledili njegovemu zgledu in navodilom, se pravi njegovi »karizmi«, Vincencijevi poti, ki je ena od pomembnejših stezic v mogočnem spletu Jezusove poti. •

Preizkušnja med zdravljenjem akutne levkemije

Ana Prošek

Jezus pa se je obrnil, jo pogledal in dejal: »Bodi pogumna, hči, tvoja vera te je rešila.« In žena je bila od tiste ure rešena (Mt 9,22). Z besedami bodite pogumni je Jezus opogumljal tudi svoje učence, ko jih je premagal strah. Opogumlja danes mene, ko se od nekje prikrađe strah, ko me preplavijo težave, ko nimam upanja, ko sem malodušna. Jezusove besede bodite pogumni dajejo tolažbo in obljubo nepopolnemu, ranjenemu človeku. Bog mi pomaga preživeti in premagati stisko. V vsaki stiski, krizi, me te besede nagovarjajo, naj skušam najti nekaj pozitivnega in da naj bom zaradi toliko doživetih lepih trenutkov pripravljena sprejeti tudi težke dogodke. Gospod, prosim te, da v meni ohranjaš dar vere.

Posebna življenjska preizkušnja se je začela v decembru leta 2017, ko sem zaradi velike utrujenosti in oslabelosti po krajšem prehladu obiskala osebno zdravnico, ki me je napotila v laboratorij na pregled krvi. Pregledi so se nadaljevali na infekcijski kliniki, urgenci in polikliniki na oddelku za hematologijo, kjer so mi po pregledu krvi in punkciji kostnega mozga diagnosticirali akutno mieločno levkemijo (AML). Nič kaj nisem vedela o bolezni in njenem zdravljenju, zato je bil šok še toliko večji, ko so mi razložili, kako zdravljenje te oblike levkemije poteka. Zaradi agresivnosti bolezni je bilo potrebno hitro, agresivno zdravljenje. Prijazno so mi razložili, da so zdravniki in drugo

Z možem Andrejem in župnikom Markom ob župnijskem srečanju zakonskih jubilarcev junija 2018

zdravstveno osebje v bolnišnici zato, da me pozdravijo, sodelovati pa moram tudi sama, saj z jokom in žalostjo ne pripomorem dosti k izboljšanju stanja. Bilo mi je težko, prav tako domačim, ob napovedi, da bo zdravljenje potekalo v bolnišnici štiri mesece, vmes pa po vsakem mesecu en teden bivanje doma. Obisk bolniškega duhovnika, ki mi je podelil zakrament bolniškega maziljenja, me je umiril. Mir, ki se pri tem naseli v človeku, ni zemeljski mir, res je Božji mir, ki ga svet ne

more dati. Nekaj človeku nedoumljivega. V molitvenem mesečniku Magnifikat sem tisti dan, na god sv. Lucije, brala v Pesmi »Veselite se! Vedno vam ponavljam. Zakaj izgubljali bi se v skrbeh ... Naj Božji mir vam varuje srce, daj Božji mir, ki vsak razum presega in malodušnost se pred njim zgubi. Zakaj v bojazni duše vam drhte? Kako je nično, kar teži vas, bega! Naj ves moj blagoslov na vas rosi!«, v Psalmu 6 pa »Izkaži mi milost, Gospod, ker sem onemogel, ozdravi me, Gospod, ker so moje kosti potrte.« Obdano z molitvami, dobrimi željami, pozitivnimi, dobrimi mislimi množice dobrih pozornih ljudi so mi zdravljenje AML s kemoterapijo začeli še isti dan.

Božično devetdnevnicco sem prepevala v bolniški sobi le v srcu, saj so se začeli kazati učinki kemoterapije. V župniji Sv. Jakob ob Savi je lazarist g. Marko Jeromel vse dni devetdnevnicce daroval sv. mašo za moje zdravje. Slabosti, notranje krvavitve, bolečine so se stopnjevale, in ko je bilo prehudo, nisem mogla niti moliti več. Ko veš, da moli zate toliko ljudi v družini, župniji, znanci in neznanci po Sloveniji in tudi zunaj nje, se resnično čutiš nošenega v Božjem naročju.

Po prvem ciklu kemoterapije sem odšla domov. Čutila sem bolečine v nogah, tako da sem morala že med tedenskim bivanjem doma na urgenco, ker so bile bolečine prehude. Ostala sem na drugi kemoterapiji, ves čas pa prejemale tudi zdravila proti bolečinam. Po drugi kemoterapiji sem odšla domov že s slabim ravnotežjem, ob prihodu na tretjo kemoterapijo od štirih pa so se odločili, da jo ne bom prejela, in sem nadaljevala zdravljenje s tarčnimi zdravili, ki sem jih začela prejemati že v času drugega cikla kemoterapije. Stranski učinek kemoterapije je bila poškodba ovojnice

živcev v stopalih; levega stopala nisem mogla več premakniti in je prednji del stopala padel, desno stopalo pa je bilo šibkejše, čeprav sem ga lahko premikala. Pregled pri nevrologinji je pokazal, da gre za hudo polinevropatijo (tretja stopnje od petih) po kemoterapiji, ki se pojavi pri majhnem številu pacientov. Stopnjevanje opisanih težav bi ob nadaljevanju zdravljenja s kemoterapijo lahko vodilo v telesno okvaro (npr. paralizo) ali celo v smrtni izid (peta stopnja).

Hvala Bogu za konzilij zdravnikov, medicinsko in drugo osebje v Kliničnem centru na oddelku za hematologijo, ki so pravočasno prepoznali nevarnost stranskih učinkov zdravljenja s kemoterapijo, ker se vsak bolnik na postopke zdravljenja različno odzove. Hvala Bogu tudi za učinkovito delovanje prvih dveh kemoterapij glede AML, ker tako agresivne oblike levkemije ni mogoče zdraviti samo s tarčnimi zdravili.

Hvala Bogu za domače, ki so mi ob prihodu domov pomagali iz hude nepokretnosti, da sem ponovno shodila ob pomoči hojice in bergel ter začela počasi skrbeti zase.

Bogu hvala za vero, vero domačih, sorodnikov, prijateljev, znancev, župnijskega in širšega občestva. Če tega ne bi bilo, bi bilo zelo težko. Duhovnik mi je vsako nedeljo, če je bilo možno, prinesel Jezusa v svetem obhajilu, kar mi je dajalo moč in pogum za postopno vračanje v življenje.

V Univerzitetnem rehabilitacijskem inštitutu Republike Slovenije - Soča sem bila šest tednov na terapijah, kjer mi je z vsakodnevno vajo in opornico za levo stopalo uspelo ponovno dobiti boljše ravnotežje, pravilno hoditi z berglami in skrbeti zase. Pravo veselje

Proškova družina ob birmi najmlajšega sina maja letos

je srečati toliko čudovitih ljudi, ki ti želijo pomagati, da bi se zdravstveno stanje po tako zahtevnem zdravljenju izboljšalo. Posebej prijetna so bila tudi srečanja v Slovenskem združenju bolnikov z limfomom in levkemijo, kjer smo dobivali nasvete strokovnjakov in z bolniki medsebojno izmenjavali izkušnje.

Bolezen AML je trenutno v remisiji. Polinevropatija ostaja, saj se ovojnice živcev po zapisih v strokovni literaturi obnavljajo zelo počasi, najhitreje prvo leto, vendar pa je bila okvara očitno tako velika, da se do sedaj še niso popolnoma obnovile, kar povzroča težave pri hoji in bolečine. Zdravnica je še vedno zelo pozorna, ker zdravljenje s kemoterapijo ni bilo opravljeno po predhodnem načrtu. Prepričana sem, da se čudeži še dogajajo. Molitev za zdravje na priprošnjo Božjega služabnika Janeza Frančiška Gnidovca je poleg domačih molilo več ljudi v župniji. Veliko molitveno podporo sem čutila tudi od članov in članic Vincencijanske družine, ki bivajo v naši župniji in drugje. Glede na to, da zdravljenje ni bilo opravljeno, kot je bilo predvideno, sem vesela in Bogu hvaležna, da živim in

opravljam dela, ki jih glede na priznano invalidnost še lahko.

Molim za vse tiste, ki so molili in še sedaj molijo za moje zdravje. Večkrat molim za bolne, trpeče in preizkušane, da v najtežjih trenutkih življenja ne bi obupali. Prepustiti se Svetemu Duhu, ko ne moreš več sam. Računati na Božjo milost. Včasih mi to uspe, včasih ne. Večkrat si zapojem odpev psalma: »Gospodove milosti bom na veke opeval.« In molim molitev za sestro, brata v bolezni, kot so jo drugi molili zame:

Častitljivi Božji služabnik Janez Frančišek Gnidovec,

Jezusu si služil v ubogih, zato je Cerkev v tebi prepoznala pričevalca svetosti.

Posebno so ti bili pri srcu bolniki; v zadnjih tednih svojega zemeljskega življenja pa si težko bolezen okusil tudi na svojem krhkem telesu.

Ker si naš vzornik in priprošnik, te danes prosim(o) za zdravje naše sestre ... / našega brata ...

Ozri se na našo iskreno prošnjo in jo posreduj Jezusu, ki je Pot, Resnica in Življenje.

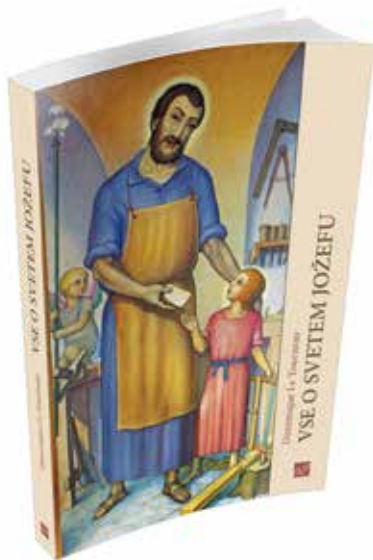
Spremljaj nas in njene/njegove domače na življenjskih poteh, da bomo sredi preizkušenj in bojev, pod varstvom Nebeške Matere, ostali zvesti Njemu, ki je naš Gospod in naše vse. Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu. ●

Knjižica Celjske Mohorjeve

Dominique Le Tourneau: Vse o svetem Jožefu

Molk svetega Jožefa še danes glasno odmeva

Podatki o knjigi

Naslov: Vse o svetem Jožefu

Avtor: Dominique Le Tourneau

Predgovor: dr. Ferdinand Šerbelj

Prevedla: Vesna Velkovrh Bukilica

Urednica: Saška Ocvirk

Format: 135 mm x 210 mm

Vezava: mehka z zavihi

Število strani: 240

ISBN: 978-961-278-543-7

Cena: 23 €

Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Leto izdaje: 2021

Informacije in naročila:

www.mohorjeva.org

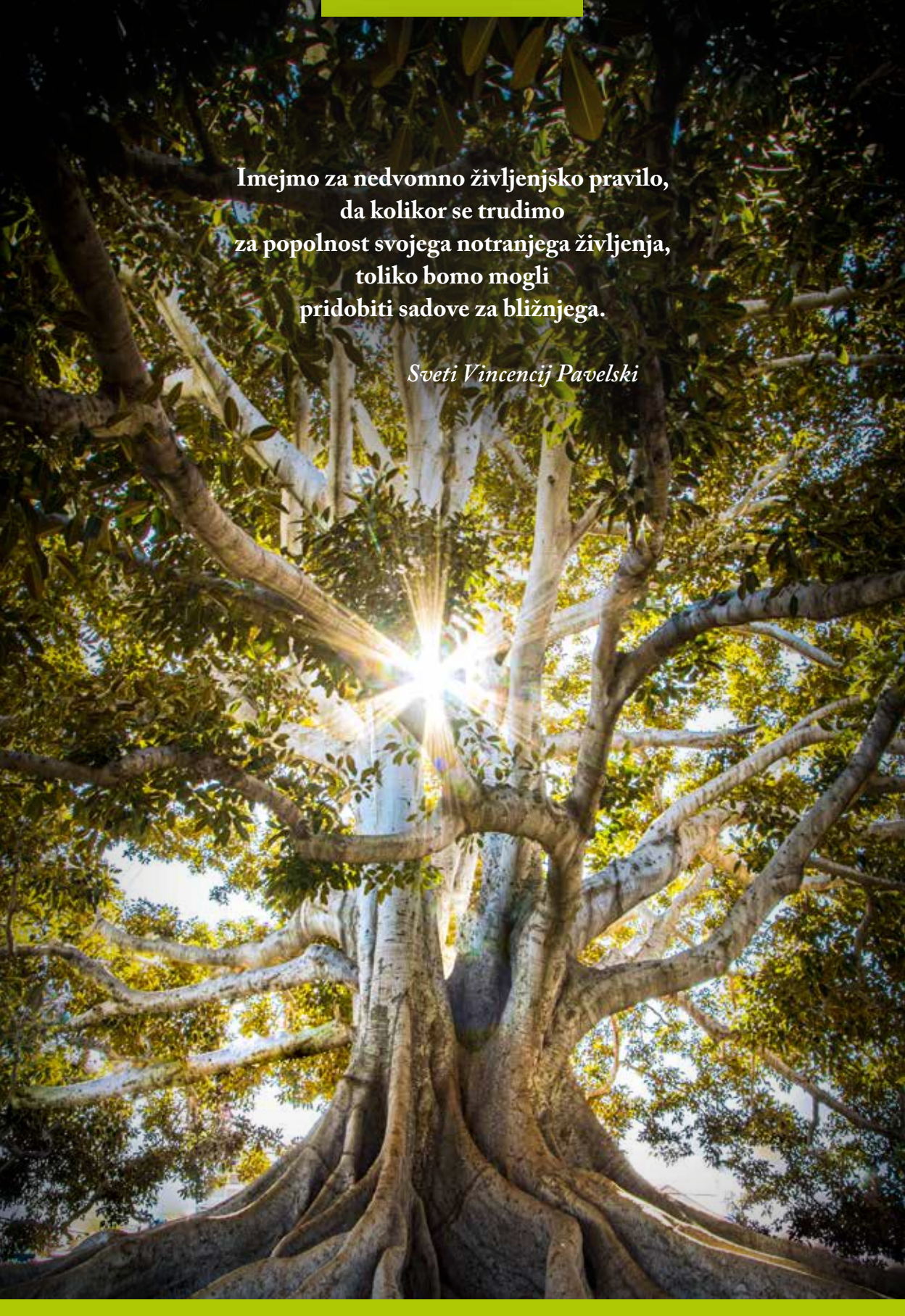
info@celjska-mohorjeva.si

03 490 14 20

Jožef je ponižno sprejel svojo vlogo v odrešenijski zgodbi. Njegova svetost je v zgodovini učlovečenja brez primere. V njem danes družinski očetje najdejo poosebljenje očetovske čuječnosti in skrbnosti; zakonci popoln zgled zakonske ljubezni, sloge in zvestobe; deviški v njem vidijo vzor in zaščitnika devištva, obteženi potomca kraljevskega rodu, ki je vse življenje živel od dela svojih rok. Zvesta svojemu naslovu knjiga prikaže Jožefa v poglobljenih teoloških razpravah in ljudskih češčenjih, v stoletnem odmevu modrecev in odsevu današnje vsakdanjosti, v blišču največjih svetovnih bazilik in v oltarjih manj znanih slovenskih cerkva.

Knjiga je jedrnat in zgoščen povzetek najpomembnejših teoloških pogledov, ki so skozi stoletja utemeljili lik Jezusovega krušnega očeta oziroma njegovega zemeljskega skrbnika. Tako se z Jožefom in njegovo večplastnostjo seznamimo v besedilih Stare in Nove zaveze ter v apokrifnih spisih. Ne enem mestu so zbrani podatki o razvoju češčenja svetega Jožefa v obdobjih različnih papežev vse od rimskih časov do papeža Frančiška. Jožefova svetost je predstavljena v luči teoloških razlag in zgledov, iz katerih še danes črpajo najrazličnejši stanovi. Prikazanja in čudeži svetega Jožefa pojasnjujejo veliko priljubljenost svetega očaka in raznolikost priprošenj, s katerimi se mu ljudje priporočajo. Temu sledi tudi pregled molitev in pobožnosti k temu izjemnemu svetniku. S posebnim poudarkom na našem prostoru je izvirnik obogatila in priredila prevajalka Vesna Velkovrh Bukilica. Dragocen dodatek za slovenskega bralca je tudi predgovor umetnostnega zgodovinarja dr. Ferdinanda Šerbelja.

Imejmo za nedvomno življenjsko pravilo,
da kolikor se trudimo
za popolnost svojega notranjega življenja,
toliko bomo mogli
pridobiti sadove za bližnjega.

Sveti Vincencij Pavelski